

# «СОБАКИ та ЛЮДИ»

(сатирична трагікомедія у двох актах)

Автор Волконський В. Ю. [regvolk@ukr.net](mailto:regvolk@ukr.net) (067 454 41 33)

МІСЦЕ ДІЇ — притулок для собак.

ЧАС — гаряча фаза російсько-української війни. 2022 рік. Літо.

## ДІЙОВІ ОСОБИ

ЛЮДКА (50-55) — власниця притулку для собак

ВІТЬОК (25-45) — водій

### СОБАКИ:

ДОВГОНОГА ТАКСА МАРГО — струнка, висока, з довгими ногами (30-35)

ЧІХУАХУА ДЕЗІ — маленька, худорлява, носить окуляри (25-30)

ШІ-ТЦУ ДЖЕССИ — імпозантна, струнка, стильна (40-45)

ЛАБРАДОР БЕЛЛА — висока, з пишними формами (30-40)

ПЕКІНЕС ФРІДА — струнка, білява, мала губата сексі (18-20)

ЄНОТ (25-30) — молодий, спортивної статури

КІТ МАНУЛ (40-45) — привид

### ПОКУПЦІ СОБАК:

ЧОЛОВІК (45) із ДРУЖИНОЮ (30)

ДОБРА ЖІНКА (55) та її коханець ФІЛІП (35)

ПАПІК (40-45)

РЕСТОРАТОР (35-65)

БІКСА у ПЕРУЦІ (25-45)

*Усіх чоловіків — ПОКУПЦІВ СОБАК, ВОДІЯ та КОТА МАНУЛА грає один актор, усіх жінок — ПОКУПЦІВ СОБАК — одна актриса.*

*Але РЕСТОРАТОРА грає жінка, а БІКСУ у ПЕРУЦІ — чоловік.*

*(Мова — українська, суржик. Присутня ненормативна лексика.)*

Я, Волконський В'ячеслав Юрійович, погоджуюсь на публікацію своєї п'єси «СОБОКИ та ЛЮДИ» на сайті <https://ukrdramahub.blogspot.com> і погоджуюсь на вільний доступ до них усіх бажаючих. Будь-яке використання моїх текстів можливе тільки за згодою зі мною.

## АКТ ПЕРШИЙ

*На сцені у вигляді подіума стоять п'ять залізних стільців. На стільцях сидять акторки, які грають собак. Бачимо тільки їхні темні силуети. За стільцями через усю сцену площадка 50 сантиметрів заввишки. Кімната. Колись це приміщення розбитої школи було кабінетом літератури.*

*Три вікна забиті дошками та фанерою. Удень у щілини б'ють промені сонячного світла, уночі — струментить місячне сяйво. На крайньому правому вікні одна з дошок хитається. Між вікнами висять портрети Сквороди, Шевченка, Гоголя, Пушкіна.*

*Стіни пошарпані, з облізлими шпалерами. Під стелею одна лампочка, яка вмикається, якщо смикнути за мотузку поряд із дверима. Через сцену — металевий дріт, на якому висить ланцюг з нашийником. Під однією зі стін лежать мішки з цементом, стоять дошки різної довжини, усілякі будівельні матеріали. У кутку — великий холодильник.*

*Ніч. Напівтемрява. На крайньому правому вікні відхиляється дошка. У приміщення пролазить чоловік у смугастому костюмі (ЄНОТ). Він обережно відчиняє холодильник, бере з нього пакет, відкриває. Дивиться в нього. Кидає на підлогу, те ж саме робить з іншими пакетами. Нарешті знаходить в одному з пакетів три банани.*

*Тихо зачиняє холодильник та обережно йде до вікна з відірваною дошкою. Дійшовши до вікна, чує, що хтось наближається, швидко ховається за мішки з цементом та дошки.*

*Входить ЛЮДКА, розмовляючи по телефону, з червоною папкою у руках. Сідає за стіл, не помітивши Єнота, вмикає настільну лампу.*

ЛЮДКА. Так, притулок для собак. «Останній промінь надії» слухає! Я... Людмила Григорієвна... Філіал міжнародної організації «Останній...» (Слухає.) А вам для чого? Для розведення? На ринку завжди найбільш затребуваними є определённые породы. Я, як фахівець, рекомендую... (Слухає.) Я ж кажу! Сенбернарів нема! Ми, професіонали, рекомендуємо розводити такі види порід, як... як... (Бере червону папку, читає з неї.) Як... лабрадор, ші-тцу, чіхуахуа, пекінес, такса. Шо?.. Звісно, саме такі породи в нас є. (Слухає.) Наші собачки з місць військових подій. Усі. Ми їх рятуємо... (Слухає.) Які вам ще документи? Зайдіть до нас на цей... на сайт і перевірте... Так. Адреса? Вулиця Гоголя, дев'ять. Двадцять друга школа. Перший етаж. Кабінет літератури. (Відключає телефон.)

*На сцені з темного кута кімнати крізь стіну повільно виходить КІТ МАНУЛ — у чорному фракі, чорних рукавичках, циліндрі, чорних круглих окулярах, у руці тримає тростину. Він повільно переводить погляд на Людку.*

*Жінка завмирає та перелякано хреститься. Манул проходить через усю сцену та зникає під портретом Пушкіна. У Людки дзвонить телефон. Жінка деякий час дивиться на телефон та не торкається його. Нарешті бере в руки.*

ЛЮДКА (*слухає*). Борька? Так. Чого номер не твій? Так, получила усіх... (*Читає з червоної папки.*) Лабрадор, ші-тцу, чіхуахуа, пекінес, такса... (*Закриває папку.*) П'ять штук. Шо з голосом? Нічого. Пам'ятаєш, ти мені болонок карликових привозив. З ними ще єнот був... Шо?.. Обикновенний єнот! Не важливо, я зара не про нього! Там ще кіт був — до кучі. Замурзаний, у сажі. Чорний, шо негр, нікого до себе не підпускав... Пам'ятаєш?.. Так. Ти написав, що то манул. А насправді — якась дивна помісь мейнкуна та манула. Він тоді зник. Ага... Тепер з'являється... Хто-хто! Твій манул! Заманал вже... Та не ти! Манул заманал! З'являється і зникає у повітрі — шо привіденіє! В мене вже око сіпається! А шо єнот? (*Слухає.*) Збіжал. Іноді приходить. (*Слухає.*) А манул твій з'являється! Разніцу чувствуєш? Манул не живий, а єнот нормальний! Приходить як по распісанію! Їжу тиріл з холодильника. Прийшлося все перенести до себе. А?.. Які таблетки, успокоїтельніє? Ну, п'ю, а шо?.. От только не надо із мене дуру делать! Кароче... Собак твоїх подивлюсь і всьо Вітьке скажу. Хоть помилі? Ну, смотри мне!

*Людка вимикає лампу, йде з кімнати. Єнот обережно визирає. Впевнившись, що жінка пішла, бере з підлоги пакет, кладе туди банани та вилазить у вікно.*

**Смикають за мотузку. Освітлюється вся кімната.**

*У кімнату виходять двоє — Людка з червоною папкою у руках та ВІТЬОК. Чоловік п'янений, але на ногах тримається впевнено. Висвітлюються п'ять жінок на п'ятьох стільцях.*

ЛЮДКА. І шо воно смердить?! А, це ти... Ну, скока можна?! Собаки миті!?

ВІТЬОК. Їх тепер миють, чешуть, стрижуть! Все як ти просила.

ЛЮДКА. А нахрена мне чумазиє? На грязних даже не смотрят! Парфюм бомба... Чуєш, як пахне?

ВІТЬОК. Чую, не глухий. Наші надибали магазин парфумів. Разбомблений. Притягли по мелочі. І собак потім... Напар... Напарфа-мю-му... мюмували.

ЛЮДКА. А на тебе не хватило, «мюму»? Чи у алканавтів не прийнято добре пахнути? Сувора догана і довічне ізгнаніє зі спільноти п'яниць?

ВІТЬОК. Людко, от чога ти знуцаєшся?! Я, как-нікак, людина! Я, как-нікак...

ЛЮДКА. АташОл, «какнікак»! (*Вітьок відходить на крок.*) Півтора метри! (*Вітьок робить ще півкроку.*)

ЛЮДКА. Шмоніт, як від смітника! За кермом не бухають! Не чув, не?  
 ВІТЬОК. Я за кермом ні-ні! Привіз собачок! Відмітив. Сьогодні просплюся,  
 завтра додому. *(Підходить.)* Людко, ну чо ти...  
 ЛЮДКА. АташОл! Півтора метри, сказала! Ближче не сунься!

*Людка зазирає у червону папку. Підходить до собак.*

ЛЮДКА. Номер один — такса.

*ТАКСА встає, проходить, як модель, по подіуму, повертається.*

ЛЮДКА. Знову не кондиція! Яка це такса?! У неї ноги довгі, як у стриптизерки!

ВІТЬОК. Довгонога... такса.

ЛЮДКА. Всі такси коротконогі. В них ноги короткі! І криві.

ВІТЬОК. Як у тебе? *(Сміється, під поглядом Людки замовкає.)* Чуєш, у вас, у баб, у всіх все однакове? Різне все у вас! А порода одна — баби! «Ел» — логіка!  
*(Підходить.)* Людка!

ЛЮДКА. АташОл! *(Вітьок відходить.)* Може, дизайнерська? *(Дивиться в смартфон, пише, читає.)* «Мисливські породи... двадцять три популярні метиси...» Може, помісь такси та колі?

ВІТЬОК. Ти нормальна? Який Коля?

ЛЮДКА. Колі та такса любили одне одного... І коли їхні серця з'єдналися...  
*(Шукає в мережі.)* Нема! Казала ж: безпородних не тащить!

ВІТЬОК. Я тільки перевізник. Збирають інші. Кого де знайшли. Дома, приюти собачачі розхерячили. Кого кинули, кого забули. Усіх шкода. Війна...

ЛЮДКА. Мені до звізди на всіх! Сюда тільки породістих! Елітний район! Скільки казати?! Ніхто переводняк тут не бере!

ВІТЬОК. Ну гарні ж, дивись! Бомба, ракета.

ЛЮДКА. Гарні і породисті — різні речі! Порода є — мелкіє, щелепа вперед, ікла назовні, очі — шари на викоті... Страшні, шо капець! І не гавкають, що характерно. Хрюкають.

ВІТЬОК. Свині, чи що?

ЛЮДКА. Собакі ж, кажу! Такими тіки дітей лякати, а їх розбирають, як марки «Рускій воєнний корабель, іді нах»! Бо порода!

ВІТЬОК. Ти ж їм сама документи шльопаєш! Нарісуй етой... Таксолі! Рідкісна італійська порода. Мисливська.

ЛЮДКА. Таксолі? Чому?

ВІТЬОК. «ЕЛ» — логіка! Італійські пельмені — равіолі. Такса та колі — таксолі!

ПАУЗА.

ЛЮДКА. Фуйоллі! (*Дивиться в папку.*) Чіхуахуа.

ВІТЬОК. Класна ти баба, але матюгаєшся, як... лошадь гусарська. Чого одразу... чихуя? Нормальна собачка. Маленька тільки.

*ЧИХУАХУА встає, швидко, по-діловому проходить подіумом.*

ЛЮДКА. Чихуа! Хуа! Порода така, ідіот. АташОл!

ВІТЬОК (*відходить*). А з нею що не так? З чихуйой-хуйой етой? Ноги, руки?

ЛЮДКА. Мовчить. Ні звуку.

ВІТЬОК. Ти хотіла говорящую?

ЛЮДКА. Дурак совсем? Не гавкає вона!

ВІТЬОК. Значить, розумна. Розумні багато не гавкають.

ЛЮДКА. А якщо німа?

ВІТЬОК. Чого в неї нема?

ЛЮДКА. Якщо вона німа? Німая!

ВІТЬОК. Ща перевіriamo! (*Плескає в долоні.*) Голос! Апорт! Фас! Гавкай, кажу!

*Вітьок стає на коліна, гавкає. Собака підходить, обнюхує Вітька. Затискає собі ніс, відходить.*

ЧИХУАХУА. Ну, припустимо: гав!

ЛЮДКА. Слава яйцям! Далі ші-тцу... Знову здорово! Хутро! Хутро в неї яке?!

ВІТЬОК. Яке в неї ху... тро?

ЛЮДКА. Це я тебе питаю!

ВІТЬОК. А я тебе! Шо значіт «ху... тро»?

ЛЮДКА. Хутро — це шерсть! Вчи мову! То яка в неї шерсть?

ВІТЬОК. Собачача в неї шерсть!

ЛЮДКА. Довга! А що це означає? Потреба у грумінгу — висока!

ВІТЬОК. Хутро — шерсть. А гру... мінг?

ЛЮДКА. Стригти треба щотижня!

*ШІ-ТЦУ встає, хоче пройтися.*

ЛЮДКА (*собаці*). Сядь! Сідеть, я сказала!

*Ші-тцу та водій від несподіванки швидко сідають.*

ЛЮДКА (*до водія*). Та я не тобі, малахольний! (*Вітьок встає на ноги.*) Якщо її через місяць не куплять, вона на бомжа перетвориться! Мала хвостата купка шерсті! А це? (*Вказує на ЛАБРАДОРА.*) Що це? Ось! Це! Руде!

*Вітьок підходить до Лабрадора, роздивляється собаку, її медальйон з ім'ям, який висить на шії.*

ВІТЬОК. Белла. В неї на нашійнику написано. Ну, руда... Рудих теж не можна?

ЛЮДКА. Чого це не можна рудих?

ВІТЬОК. Та хто тебе зна! Може, ти євреїв не любиш...

ЛЮДКА. Ти адекватний?! Як руда, то шо, єврейка?

ВІТЬОК. А шо, не?

ЛЮДКА. Я від народження руда, крашусь просто! До чого тут євреї?

ВІТЬОК. От і я питаю... До чого тут євреї?! Ти не казала, що євреїв не можна!

ЛЮДКА. Лабрадор! Жере як слоняра!

*Руда підхоплюється і весело проходить по подіуму.*

ВІТЬОК. Та подивись, яка гарнюня! Позитивна. Дивишся на неї — і наче війни немає. Я з пацанами як раз поїхав... Там село невеличке. Будинків зо два десятка. Рашисти його із землею зрівняли. Спалили. Жодного подвір'я. Одна чорна земля... Як на фотках про фашистів... Тіки печкі і труби... Корів навіть постріляли. З телятами. Ну, ось нахрена, скажи? Шо за дикість? Ну, візьми собі на м'ясо. Усіх! Без розбору!

ЛЮДКА. Людей стріляють без розбору, а ти мені про телят!

ВІТЬОК. Людей шкода, звичайно... А корови до чого? Коней теж... От скажи мені, коні у чому винні?! Телят навіщо з калашматів?

ЛЮДКА. Не треба мені про ці жахіття! Про війну жодного слова! У мене чоловік на передке! Вже місяць не можу додзвонитись. Сина пішов добровольцем... На три дні приїзжав... Сивий. Білий як лунь... Про руду мені кажи, пойняв?!

ВІТЬОК. Я ж і говорю! Стоїмо там, серед цього згарища, двері відчинені... У машині клітки. Знайшли там трьох цуценят. Усі у багнюці, грязні... І тут ця підходить. Чистенька, в нашійнику. Вони їй: «Ну, заходь!» Вона і зайшла. Сама. Прикінь!

ЛЮДКА. Якась вона нестабільна. То посміхається, то в підлогу дивиться та скулить... На психіческу схожа.

ВІТЬОК. А собаки також можуть?

ЛЮДКА. Усі можуть, навіть риби.

ВІТЬОК. Йобушкі-воробушкі! Бичок-шизофренік, карась-параноїк!

ЛЮДКА. Завелика вона, а в мене з харчами напруг. Безпородних не можна — раз! З довгим хутром — два! Великих — три! Пекінес!

*ПЕКІНЕС проходить по подіуму. Застигає в гарній позі.*

ЛЮДКА. Бачиш? Наче відморожена. Ніби все і всі їй по барабану.

ВІТЬОК. Може, сумує. Таке пережити. Жили всі... у мирі, спокої. Потім...

ЛЮДКА. Знову ти про війну цю трикляту!

ВІТЬОК. Так вони ж усі з війни. Вони ж не просто так звірюшкі-потеряшкі. Так що пекінес? Молоденька, гарненька!

ЛЮДКА. Вуха в неї висять!

*Пекінес онімла від обурення. Людка йде до виходу, Вітьок за нею.*

ЛЮДКА. За весь звіринець двісті баксів!

ВІТЬОК. Сама дзвони, та розбирайтеся, що почом! Я приводжу тільки. П'ятсот, договір був...

ЛЮДКА. Двісті! Не більше! АташОл! Нанюхалася, наче у каналізації погуляла!

**Смикають за мотузку. Напівтемрява.**

*Людка та Вітьок вийшли з кімнати.*

ПЕКІНЕС. В мене уши вісять?! Сіські в тебе вісять, сучка жопастая! Тварь!

*Сідає на своє місце. Із сумочки дістає косметичку, виймає дзеркальце, підводить очі, губи і т. п.*

ПЕКІНЕС. У мене, сука, природное обаяніє! У мене порода! Тварь! Покусаю!

ШІ-ТЦУ. Думаєш, вона не бачить? Зрозуміло ж — ціну збиває!

ПЕКІНЕС. Чмошниця! Ур-р-родка!

ЛАБРАДОР. Люди дивні. Їм треба порода... Скільки я рОділа — не порахуєш. (Дістає з торбинки в'язання (шарфик), починає в'язати.) Ти їх народжуєш, їх забирають. Знову народжуєш — знову забирають...

ШІ-ТЦУ. На заводчіков вкаливала?

ЛАБРАДОР. Шо?

ЧІХУАХУА. Вас для розведення тримали?

ЛАБРАДОР. А то! Я ж породіста! У десятому колені! Люди, вони ж як? Їм породу давай! З документами! Люди породістих хочуть. От би ви бачили, як вони обнімали моїх цуценят... І так радіють, так радіють! До сліз... Наче це вони їх народили.

ДОВГОНОГА ТАКСА. Люблю, коли тебе обіймають з усією силою та щирістю. Обожною обнімашки.

ЧІХУАХУА. Обнімашки — найпростіша терапія. А будь-яка терапія лише проекція неврозів. У деяких випадках — неврозів та психозів.

ЛАБРАДОР. Шо?

ЧІХУАХУА. Це як у коханні. А в коханні суб'єкт завжди не відповідає об'єкту... А любов, по суті, — це прийняття, а прийняття — це насильство над своїми цінностями.

ДОВГОНОГА ТАКСА. Кохання — це коли все пробачаєш. Завжди. Навіть якщо тебе б'ють тапком.

ПЕКІНЕС. Якби мене вдарили тапком!.. Та не знаю, що б зробила! Вбила би!

ЛАБРАДОР. А давайте знайомитись! Я — Белла. В мене на ошийнику написано.

ШІ-ТЦУ. Джессі. Ім'я має земну енергію і всі свої ресурси спрямовує на зміцнення свого коріння. Всі вібрації світу...

ПЕКІНЕС. Ошийник з ім'ям є? Нема? Тепер назвуть як захочуть. Хоч Жучкою, хоч Вонючкою, хоч Тузіком. (Сміється.)

ДОВГОНОГА ТАКСА. Звали Марго. Але ніде не написано. Це знаю тільки я.

ПЕКІНЕС. Фріда! Нашийник залишився. Перекладається з німецько-скандинавської як «улюблена».

ЧІХУАХУА. Дезі. Татуювання імені — на шії...

ЛАБРАДОР. Больно було?

ЧІХУАХУА. Під анестезією робили.

ЛАБРАДОР. Шо?

*Чутно, як завили сирени повітряної тривоги.*

ЛАБРАДОР. Знову завило... І що воно ото виє?

ЧІХУАХУА. Повітряна тривога. Ракета летить. Або літак.

ЛАБРАДОР. У нас на селі не гуло.

ДОВГОНОГА ТАКСА. У бомбосховище треба, коли так гуде.

ПЕКІНЕС. І у мене... так гуло... Я взагалі нічо не поУняла! Папіку прописали вранці легенько бігати. Ми і бігали. От, типу, такі біжимо... І тут це все як завіє... А потім херак! Я відлетіла у кучу сміття якогось... Повернулася до свого дому, а він — горить. Весь! У папіка будинок триповерховий був. Солідний, з мансардою. Прикріньте! І в мене був... Домік в доміке, окремий.

ЛАБРАДОР. Будка?

ПЕКІНЕС. Домік! Ручної роботи! Шикардос і отпад, там все було! Все! Три кормушки автоматичні... Усі мої іграшки, костюмчики, вкусняшкі...

*Сирена замовкла. Собаки прислухаються.*

ДОВГОНОГА ТАКСА. А папік що?

ПЕКІНЕС. Багатий, солідний! Помічник депутата! Хазяїн, вся жизнь спереди...

Один вибух — і піпеч. Ні папіка, ні доміка, ні кормушек! От хто це зробив?!

ЧІХУАХУА. Люди.

ПЕКІНЕС. Блядські виродки це, а не люди!



ЧІХУАХУА. Так, без матюків ідентифікувати все це неможливо.

ЛАБРАДОР. А ми усією сім'єю на озеро приїхали... Я пригнула у воду, попливла, раптом чую — шарах, бум, бум! Бачу: палає все, димить... Дуже бистро все сталося. На березі нікого... І не знаю, живі мої чи ні... Я від жаху включилась, як моторна лодка! Усе озеро переплила... А там те ж саме! Земля чорна, усе горить... Ні людей, ні тварин. Побігла до траси... Там чоловіки забрали. У машину. *(До Пекінеса.)* А вас як знайшли?

ПЕКІНЕС. Мужлани якісь прийшли, капалісь, в своє авто шмотки вцілілі тягли. Машину папіка роздерібанілі. Один мене засьок: «Оцю продати можна», — каже. Мішок на голову — і в клітку...

ЛАБРАДОР. Вони вас рятували. Вони — рятувальники...

ПЕКІНЕС. Куди врятували, падруга? Єла чорті що! Помилась один раз...

ЛАБРАДОР. А мої хлопці такі добрі були! Слава тобі боже!

ПЕКІНЕС. Живемо як бомжари, їмо як бомжари! Вкусняшки де?! Де, сука, вкусняшки?!

ДОВГОНОГА ТАКСА. Тепер у нас будуть інші господарі. Не вгадаєш — хто, які. Сумуєте за папіком?

ПЕКІНЕС. В кого вкусняшки, тот і папик! Або мамуся! Нема — іді гуляй, халамідник!

ДОВГОНОГА ТАКСА. А якщо кохання? Таке ось прям, коли ти говориш голові «прощай» і починаєш жити серцем! Покохає тебе ось такий... по-справжньому, а вкусняшек немає?

ПЕКІНЕС. До сраки таке кохання! Живі как все — іді воруй!

ДОВГОНОГА ТАКСА. Якщо люблять по справжньому, то не собачаться одне з одним. Це я точно знаю. Ну, поговоріть ви як люди. Ви ж люди!.. Того дня на рівному місці завелися. Я вийшла на повітря подихати. Під кушиком заснула. Опритомніла від вибуху... Будинок склався... усередину. Висотка. Ось так... Я з переляку побігла. Дивлюсь убік: там труп, там труп... На лавочці сидить людина — вона теж труп, усюди кров.

ПЕКІНЕС. Фільм жахів якийсь! Жах жахливий!

ЛАБРАДОР. Воно ж, якщо так шандархнуло... Загинули?

ДОВГОНОГА ТАКСА. І помиритися не встигли. Ви не думайте, я їх обох любила. А тепер... Як тепер?

ПЕКІНЕС. Ти ж не породістая від слова «совсем». Хто візьме, того й люби. В чому проблема?

ДОВГОНОГА ТАКСА. Валера, хазяїн мій, якщо з дружиною пособачиться, він зі мною тікав за місто — у будиночок. На полювання ходили... Солідний був, бородатий, підтягнутий. Валерій Іванович.

ЛАБРАДОР. А діти були?

ДОВГОНОГА ТАКСА. Дорослі. З нами не жили.

ЛАБРАДОР. А Валера етот...

ДОВГОНОГА ТАКСА. А Валера говорив просто, зрозуміло, спати любив на твердому. День починав із зарядки та обливання крижаною водою. Як зараз бачу: пізня осінь, іній на гілках, перші заморозки, Валера стоїть босий посеред двору. Скидає з себе увесь одяг! Відро води поряд. Ногами махає, руками...

*Такса встає, виходить вперед, скидає з себе одним рухом плаття, махає руками, ногами.*

ДОВГОНОГА ТАКСА. Потім хвацько перекидає на себе відро і гучно, радісно як закричить!

*Такса гучно кричить, показуючи, як робив Валера.*

**Смикають за мотузку. Освітлюється вся кімната.**

*Входить Людка. В неї у руках середнього розміру мішок з собачим кормом.*

ЛЮДКА. Ну не дура? От що ти робиш? Фу! А ну... место! Все, більше ніяких «охотніч'їх»!

*Такса швидко вдягається, сідає на своє місце.*

ЛЮДКА. Тіки домашні, маленькі та тихі! Чого витріщилися? Миски давайте! Чи жерти ніхто не хоче?

*Собаки з-під своїх стільців дістають залізні миски, тримають у витягнутих руках. У Людки дзвонить телефон. Людка розмовляє, насипаючи корм собакам та притискаючи телефон собі до вуха плечем.*

ЛЮДКА. Ало! А, це ви... Пам'ятаю. (Слухає.) Ні. Беріть тільки тих, яких я рекомендую... І що, що в інтернеті написано? Проблема опису порід собак в тому, що його роблять їх фанати. Тому в описах усі білі та пухнасті... А які вас цікавлять? Питайте — скажу, як перед богом. (Слухає.) Пакистанський мастиф? Хропить, як БТР, пердить, як артобстріл. І сциться від власного пердежу. (Слухає.) Гуль Донг? Ненавидить все живе і боїться всього живого. (Слухає.) Ласкаве, але капець яке тупе. Схильне до копрофагії. (Слухає.) Жере як бігімот і трахає все, що шевелиця. Що не шевелиця, все одно розшевелить і буде намагатися трахнути. Шо? (Слухає.) Я ж вам і кажу! Беріть те, що є в мене!

*Людка роздивляється собак.*

Пекінес, лабрадор, чіхуахуа, ші-тцу... і...

*Замовкає, побачивши Довгоногу Таксу.*

І ще дуже рідкісна порода... Таксоллі! Недавно завезли... Італійська. Мікс коллі та такси. *(Слухає.)* Так. Чекаю... Дзвоніть.

*Кладе телефон у кишеню халата, дивиться на собак, які сидять з мисками, наповненими кормом.*

ЛЮДКА. Та їжте вже! Чи вам ще ложки дати?

**Смикають за мотузку. Напівтемрява.**

*Людка вийшла. Собаки починають їсти.*

ДОВГОНОГА ТАКСА. Сильний був та добрий...

ЧІХУАХУА. Добрий, але полювання любив. На полюванні, якщо я правильно розумію, вбивають.

ДОВГОНОГА ТАКСА. Він тільки качок стріляв. Іноді зайця.

ЛАБРАДОР. Ті качки, що кури! Бачила я. Ко-ко-ко! Ко-ко-ко! Біжу одного разу з пруда мокра... Вони: «Ко-ко-ко, ти чого мокра?» Я кажу: «У пруді купалася. Знаєте, де пруд?» А вони: «А нам не надо! Нас де поймають, там і прут! Ко-ко-ко!» Тупі, що кабздец!

ЧІХУАХУА. В тупих качок стріляти можна? А зайці? Теж... не розумні?

ЛАБРАДОР. За них нічо не скажу. Кролі на них схожі сильно. Якщо зайці такі ж, як вони... От що їм треба, цим кролям? Я наблюдала. Жрать і їба... І сношаться. Оні ето і делают. Сутками. Чес-слово!

ЧІХУАХУА *(до Такси)*. А хазяйка ваша... Вона яка була?

ДОВГОНОГА ТАКСА. Баба як баба... Якщо щось їй не подобалось, вона мене тапком била. А їй завжди щось не подобалось. А Валера і її любив, і мене. Хотів нас помирити. Сумував.

ЧІХУАХУА. Майже класичний любовний трикутник... Зв'язки в любовному трикутнику не завжди очевидні. Але несвідомо відчуються. Про наявність «стороннього елемента» партнер приховано здогадується, але часто закриває на свої здогади очі...

ПЕКІНЕС. Не знати — часом зручніше.

ШІ-ТЦУ. Дружина і коханка можуть навіть не здогадуватися про існування іншої...

ЧІХУАХУА. Але за фактом вони пов'язані між собою і перебувають у стані прихованої конкуренції.

ЛАБРАДОР. Тому вона і лупцювала її тапком? Тому що він її любив? До біса такі расклади!

ШІ-ТЦУ. Ноги у тебе довгі, отже, бігаєш добре. На дачу можуть забрати.

ПЕКІНЕС. Курей та кролей охороняти. Будка із дошок, триразове харчування: понеділок, середа, п'ятниця. Сіди на цепі та гавкай за їжу. Гавкати вмієш?

ДОВГОНОГА ТАКСА. Звісно...

ПЕКІНЕС. А кусатися? Вкусила би один раз бабу свого Валери, одразу б усе стало на свої місця! Вона — за тапок, а ти — за руку!

ДОВГОНОГА ТАКСА. Людей кусати... ніколи не пробувала. Жінок тим більше...

ПЕКІНЕС. Усіх треба вміти кусати — і мужиков, і баб! А то будуть ноги витирати! Люблять тільки сильних. Тих, хто ціну собі знає.

ШІ-ТЦУ. Особисто мені багато не треба! Шануй мої особисті межі. Доглядай як треба! Порода тобі не хрін собачий! Немає коштів — не заводь! Не можеш зберегти — не заводь!

*Дістала серветки, красиво промокнула сльози на очах.*

ШІ-ТЦУ. Як почали стріляти, мої тупо затягли все в машину... і звалили. Я з вікна бачила. Не вибачу ніколи!

ЛАБРАДОР. Місця не хватило, мабуть...

ШІ-ТЦУ. У них машина — майже дім на колесах! З причепом!.. Залишили з бабкою-сусідкою. Та ледве чує, ледве бачить. У магазин зі мною пішла, прив'язала до дерева. Потім вийшла з пакетами і почала додому.

ЛАБРАДОР. Вона забула просто. Кричати треба було!

ШІ-ТЦУ. На вулиці?! По-перше, мені дали команду «сидіти та чекати»! По-друге... Що про мене подумують? Стоїть Ші-тцу, прив'язана до дерева, і репетує, наче якась дворняга! У мене десять перших щорічних місць Європи! І два «Крафти»!

ЛАБРАДОР. Крафт... Це що? Корм такий?

ШІ-ТЦУ. «Крафт» — це найбільша у світі щорічна виставка собак. Члени британської королівської родини патронують її із дня заснування.

ПЕКІНЕС. Щорічна? Реально, десять щорічних і два... «Крафтів»? Тобто дванадцять?

ШІ-ТЦУ. І ще два призові чемпіонати з «обідієнс»!

ЛАБРАДОР. Шо?

ЧІХУАХУА. Конкурс слухняності.

ЛАБРАДОР. Шо?

ЧІХУАХУА. Правильне та чітке виконання команд...

ЛАБРАДОР. Що там складного? «Тапки неси!», «Ляж!».

ШІ-ТЦУ. Існують базові команди!

*Ші-тцу чітко і точно демонструє усі команди, які сама ж і озвучує.*

ШІ-ТЦУ. «Увага», «до мене», «поруч», «фу», «дай», «сидіти», «лежати», «стояти», «місце», «чекати», «апорт»...

ЛАБРАДОР. Афіге-єть!

ШІ-ТЦУ. Навчання ділиться на три періоди: формування, закріплення та автоматизація.

ЛАБРАДОР. Авто... маті?..

ШІ-ТЦУ (*розповідає та показує*). Автоматизація — коли вводяться жорсткі елементи контролю за допомогою повідця, нашійника, хлистика. Не виконав — отримай по поп! (*Б'є собі по сідницях.*) Формування навички вважається закінченим, якщо собака виконує команду до того часу, поки їй дозволять зробити зворотне. Дали команду «замри» — і ти завмираєш, допоки тобі не дозволять відмерти!

ЛАБРАДОР. Відмерти... Слово яке жахливе!

ШІ-ТЦУ. Команду «відмерти» можна змінити на... «Гуляй, моя дівчинко!»

ПЕКІНЕС. «Дівчинко»! Дуже смішно!

ШІ-ТЦУ. А в... А в... А в чому, власне, річ?

ПЕКІНЕС. Річ у шансах. Кому менше років — у того більше шансів потрапити до нормального будинку. У тебе чотирнадцять щорічних призів! Скільки тобі років, «дівчинко»?

ШІ-ТЦУ. Маленька собачка — завжди цуценя! І в якому сенсі нормальний будинок?

ЛАБРАДОР. Мама, діти... Що більше, то краще. У нас велика родина була. Усі мене любили.

ПЕКІНЕС. Не дивно! Ти ж їм бабло заробляла.

ЛАБРАДОР. Мене просто так любили! Я не працювала зовсім...

ПЕКІНЕС. Твоїх цуценят куди відправляли? Вони, ти казала, «породисті» були.

ЛАБРАДОР. І я, і усі тата... Тобто батьки моїх... були породистими. І цуценята. У нас це у десятому коліні!

ПЕКІНЕС. Та поНяла я! І шо, ето не работа? Ти народжуєш пачками цуценят, їх продають за дорого... Тому тебе й люблять. Кожен заробляє як може!

*Знову завили сирени.*

ЧІХУАХУА. На фронті сирен нема. Ні сирен, ні бомбосховищ. Почув вихід, біжиш або у бліндаж, або туди, де можна сховатися...

ЛАБРАДОР. Який ще бліндаж? Ви що, службова собака?

ЧІХУАХУА. Хазяйка служила... В неї мирна професія. Психотерапевт. А коли усе почалося, пішла на курси медичної допомоги, потім — фронт. Вона та я.

Багато собак на війні. Ми були у бригаді парамедиків. Жахливі подорожі. Одного дня... з західного боку у місто прорвались танки, і один танк зустрівся з нашою колоною. Виїхав прямо на нас... Хто встиг, той вискочив. Більшість людей просто порвало. Я встигла, Маринка — ні... Маринка — моя хазяйка. Бабах... Двадцять п'ять років назавжди. ШИ-ТЦУ. Одне слово — біда...

*Затемнення, тільки вий сирени.*

**Смикають за мотузку. Освітлюється вся кімната.**

*Входять Людка та ЧОЛОВІК із ДРУЖИНОЮ.*

ЛЮДКА. Ось тут вони всі. Найкращі. З усіх собак обираємо тільки породистих.

ДРУЖИНА. З яких з усіх?

ЛЮДКА. Знаєте, скільки їх в зруйнованих містах, селах? Когось забули, когось залишили... Ми рятуємо, лікуємо, годуємо, доглядаємо...

ДРУЖИНА. І продаєте.

ЛЮДКА. А гроші — на корм, бензин, ліки. Продаємо тільки в добрі, порядні руки!

ЧОЛОВІК (*Дружині*). Друган купив тут своїм спіногризам шпіца. І ми своїм... Нехай граються...

ДРУЖИНА. Не хочу шпіца.

ЧОЛОВІК. Мало місця займає, спокійний...

ДРУЖИНА. Купи плюшевого. Він взагалі не рухається.

ЧОЛОВІК. Вони плюшевому за місяць голову відірвуть.

ДРУЖИНА. Вони й живого через місяць ухайдокають. Тузіка за тиждень втопили.

ЧОЛОВІК. Просто вчили пірнати. А той ще малий був...

ЛЮДКА. Пробачте, що втручаюсь, вам велику треба. Дорослу треба брати.

ЧОЛОВІК (*до Людки*). А ця ось (*вказує на Таксу*), вона води не боїться?

ЛЮДКА. Із цих ніхто води не боїться! А ця особливо. Любить воду, як риба.

ДРУЖИНА. А Жучка? Жучку вчили літати, так?

ЧОЛОВІК. Стрибати з парашутом. Ну, не знали вони, не знали, як правильно розраховувати площину тканини на кіло...

ДРУЖИНА. Все твоє виховання!

ЧОЛОВІК (*до Людки, вказує на Таксу*). А висоти ця не боїться?

ЛЮДКА. Із цих ніхто висоти не боїться! А ця особливо. Любить висоту, як птичка...

ЧОЛОВІК. Діти мають звикати до тваринного світу! Вони мають розуміти природу. Тварина у домі — це перший крок назустріч природі!

ДРУЖИНА. Купив би їм іграшку і...

ЧОЛОВІК. Іграшку так не потискаєш, не пожажмаєш! Отак ось! Отак от!  
(Захоплено показує, як він любить притискати до себе тварин.)

ДРУЖИНА. От іграшку і нехай жамкають, вчать літати, пірнати! Іграшці не боляче.

ЧОЛОВІК. Просто маненькі собачки не дуже міцні. Ось ця (вказує на Таксу) дивись яка...

ДРУЖИНА. Здорова хоча б?

ЛЮДКА. В нас усі здорові! А ця особливо! Це дуже рідкісна... порода. Равіоллі. Тобто таксоллі! Мікс. Поєднання найкращих якостей двох порід. Перед вами мікс бордер-коллі, виведеної у Шотландії... і такси. Такса — гладкошерста німецька. Вивели спеціально для активних дітей.

ДРУЖИНА. Шотландська та німецька породи. Чому ж вона італійська?

ЛЮДКА. Тому що... Тому... Тому що в Італії особливо активні діти.

Темпераментні. Для них виводили таку породу.

ДРУЖИНА. А привезли до України?

ЛЮДКА. Українці теж темпераментні. Майже італіянці!

ЧОЛОВІК. Ось бачиш, прямо для дітей порода...

ЛЮДКА. Пробачте, що втручаюсь, я цей... Розумію, що не моє діло... У вас діти якого віку?

ЧОЛОВІК. Сім та вісім... Пацани.

ЛЮДКА. А ви не думали переїхати кудись подалі? В нас же бомблять, кожен день прилітає...

ПАУЗА.

ЧОЛОВІК. Та ні. Ми поки... Куди ми поїдемо? Тут хоч є житло, їжа, телевізор...

ЛЮДКА. Чоловіче, в нас війна. На війні вбивають, може, ти не в курсі?

ЧОЛОВІК. В курсе... А чо?

ЛЮДКА. Через плечо! Є правило: почув вибухи чи перестрілку — все, дитині тут нема чого робити! Підтвердять усі, хто сидів по підвалах з дітьми.

ЧОЛОВІК. Та що там такого? Посидимо в підвалі... Пригода така... Пацанам цікаво буде!

ЛЮДКА. Цікаво? Це травма, яка залишиться з дитиною на все життя! Така травма дуже впливає на здоров'я та долю! Не робіть злочину, за який потім платитимуть ваші діти! Вивезіть, поки є час!

ЧОЛОВІК. Куди?

ЛЮДКА. В безпечне місто. Потягом, машиною — як завгодно! Шукайте знайомих чи знайомих знайомих!

ДРУЖИНА. А де там жити?

ЛЮДКА. Обдзвонюйте всіх та питайте, хто може прихистити на місяць-два.

ЧОЛОВІК. Та не маємо ми таких!

ЛЮДКА. До волонтерів звертайтеся! Кажіть, у вас діти! Сім'ям з дітьми допомагають перш за все! Я невістку три тижні вмовляла, поки вже вона сама без їжі на три дні під розваленим будинком не залишилась, тоді почала вибиратись. В неї, відіте лі, робота, і не может ето долго продолжаться.

ЧОЛОВІК. Може, пронесе... Хто зна, що там буде?

ЛЮДКА. Мирні ліжка там будуть для ваших дітей! А переляку на все життя в них не буде! І смерті, протіоспаді, від раптового вибуху не буде! Ви ж не ідіоти! Короче, не моє це діло... То що з собакою? Подобається?

ЧОЛОВІК. А скільки коштує ця... таксоллі?

ЛЮДКА. Віддам за сто п'ятдесят. З офіційними документами. Думайте, я там почекаю... *(Виходить.)*

ЧОЛОВІК. Пацанам сподобається. То що, оформляємо?

ДРУЖИНА. Ну... йди плати.

ЧОЛОВІК. Я спецом шукав магазин, щоб дешевше... Навпіл платимо!

ДРУЖИНА. Жлобьяра! Я тобі вже казала, що ти жлобьяра, ні? Ти жло-бья-ра!

ЧОЛОВІК. А хто шубу тобі на новий рік подарував?

ДРУЖИНА. Із каракуля! Хто каракуль зараз носить? Треба до комплекту ще валянки, шапку-вушанку і санки!

ЧОЛОВІК. Чого ти вдруг?

ДРУЖИНА. І шукай волонтерів етіх... що евакууюють... з дітьми!

ЧОЛОВІК. Тю! А собака? Ми ж тепер із собакою.

ДРУЖИНА. Значіт, з дітьми і собакою! Я всьо сказала!

*Дружина іде на вихід, Чоловік біжить за нею.*

### **Смикають за мотузку. Напівтемрява.**

ЧІХУАХУА. Інститут шлюбу дав глибоку тріщину, тому в принципі жінка повинна здебільшого розраховувати на себе.

ЛАБРАДОР. Отето точно! Мужики зараз не ті...

ЧІХУАХУА. Бажано ще до шлюбу забезпечити себе житлом, а у шлюбі працювати, розвиватися, заробляти та мати свою подушку безпеки. Маринка моя була розумна. Ми з нею говорили. На різні теми. Вона переважно. Я за спільний бюджет п'ятдесят на п'ятдесят, якщо всі інші обов'язки діляться також рівно за таким же принципом. Не можна так, як зараз...

ЛАБРАДОР. А як зараз?

ЧІХУАХУА. Жінка вкладає п'ятдесят відсотків грошей у бюджет та сто відсотків часу у битовуху. А чоловік приходить після роботи додому — і все... Він втомився.

ДОВГОНОГА ТАКСА. Жінки досягли рівних прав, але при цьому щось і втратили.



ШІ-ТЦУ. Хотіли рівних умов, а коли отримали, вирішили десь відкатати назад? Якщо не задоволений своїми бажаннями, то, мабуть, не знаєш, чого ти хочеш!

ЧІХУАХУА. Як мило! Раніше жінки впахували вдома без прав і можливості до самостійності, тепер їм дозволили пахати ще й на роботі! Будьте задоволені та щасливі! Ну і що, що вахта у домі не скасувалась, адже ви отримали, чого хотіли! Впахуйте і вдома, і на роботі, адже це саме те, чого ви завжди хотіли!

ШІ-ТЦУ. Жінка отримала права, а не обов'язки, тобто якщо хоче, може не впахувати! Таких випадків багато. Це знову про права.

ЛАБРАДОР. Не хочеш займатися господарством, то й не займайся? Так? А якщо і город, і корови, і кури, і кролі, і свині... І п'ятеро дітей, а мужика немає?

ШІ-ТЦУ. І про народження дітей! Сотні тисяч жінок відмовляються від народження дітей, і ніхто їх не примушує ні до чого!

ЧІХУАХУА. Жінка отримала права, а не обов'язки. Обов'язки в неї вже були! Купа! І їх ніхто не скасовував!

ПЕКІНЕС. Ви про що ваще? Вкусняшку дав — можна погладити! Ще дав — можу на колінах посидіти... Немає вкусняшки — йди лісом! Ніщеброд!

Покусаю!

ЧІХУАХУА. Як варіант.

ЛАБРАДОР. В кінці кінців, якщо шото не так, то чемодани за дверь, барабан на шию та дуй на всі чотири! Другого можна знайти!

ШІ-ТЦУ. У світі ейджизму жінці після тридцяти п'яти — сорока знайти гідного партнера — завдання непросте, особливо, коли ти не публічна особистість.

ЧІХУАХУА. Мені здається, у сучасному світі, який пішов у соцмережі, загалом складно знайти партнера. Особливо з новими трендами «я самодостатня особистість», «мої межі», «він ігнорував мої почуття, а це аб'юз».

ПЕКІНЕС. Не ускладняйте! Секс взагалі для жінки у двадцять першому столітті не проблема.

ЧІХУАХУА. Я не про секс.

ПЕКІНЕС. А про що?

**Смикають за мотузку. Освітлюється вся кімната.**

*Входять ДОБРА ЖІНКА та Людка.*

ЛЮДКА. Осьо. Нове поступленіє...

ШІ-ТЦУ. Гля, з баблом тьотенька. Золота — як іграшок на різдвяній ялинці...

ЧІХУАХУА (*тихо*). А вдягнена немов на карнавал. Ні смаку, ні відчуття міри...

ПЕКІНЕС (*гучно*). Чучело! Чучело! Покусаю...

ДОБРА ЖІНКА. Ой... Вона мені щось каже?

ЛЮДКА. Вона обрала вас. Однозначно. Пекінес. Чистокровний. Найдавніша порода шоу-класу. І документи, і родовід. Фріда.

ПЕКІНЕС. Не дивись у мій бік, уродка!

ЛЮДКА. Дуже добра собачка.

ДОБРА ЖІНКА. А можна їй змінити ім'я? Фріда — якесь вульгарне...

ПЕКІНЕС. Хом'яка собі купи! І називай як хочеш!

ДОБРА ЖІНКА. Піккі! Пекінес Піккі!

ПЕКІНЕС. Який, сука, Піккі?! Я дівчинка, тварь!

ДОБРА ЖІНКА. Ой, як весело вона гавкає!

ПЕКІНЕС. Відчепись від мене! Чмошниця!

ЛЮДКА. Вона вам рада!

ДОБРА ЖІНКА. Який життєрадісний песик! Поцілувати хочеться! А можна її погладити?

ПЕКІНЕС. Рейтузи собі погладь! Тільки доторкнись до мене, тварюка! Я тобі носа відкушу!

ЛЮДКА. Вона вас покохала з першого погляду!

ДОБРА ЖІНКА. Мені треба порадитись із... Із другом. (*Кличе.*) Філіп!

Філіпушка, іди подивися!

*Входить імпазантний, зі смаком вдягнений чоловік.*

ФІЛІП. Так, моя пампушечка...

ДОБРА ЖІНКА. Дивись, котику, яка сімпотяшечка...

ПЕКІНЕС. Хренас-се! Це хто?

ШІ-ТЦУ. А то не понятно!

ЛАБРАДОР. Її ліпший дрюк!

ДОВГОНОГА ТАКСА. «Любві все возрасти покорни»!

ШІ-ТЦУ. Смаку в неї нема, але дрюк в неї першокласний!

ЛАБРАДОР. Як так можна? Він же їй у сини годиться!

ПЕКІНЕС. Так, дєвкі, він мій! Філіпчик! На мене дивись! Дивись, як я вмю!

*Пекінес приймає спокусливі пози, танцює «стріп-денс» біля стільця.*

ДОБРА ЖІНКА (*вказує на Пекінеса*). Філіпчику, оця біленька тобі подобається?

ФІЛІП. Я не знаю... усі симпатичні. І ця також гарненька... (*Вказує на Ші-тцу.*)

ШІ-ТЦУ. Данке шо!

ЛАБРАДОР. Шо?

ШІ-ТЦУ. Це я по-німецькі дякую!

ПЕКІНЕС. Сишь, дякалка, тьявалку прикрой! Я попередила: він мій!

ШІ-ТЦУ. А це не тобі обирати!

*Ші-тцу встає, уголос віддає собі «базові команди», які точно і граційно виконує. Пекінес ще жсвавіше танцює. Філіп роздивляється обох — і Ші-тцу, і Пекінеса.*

ФІЛІП. Обидві такі гарніюні... Давай обох візьмемо?

ДОБРА ЖІНКА. Філіпчик, дві — занадто! *(До Людки.)* А ви? Що скажете? У нас... У мене будинок не великий. За містом. Яку з цих можна? Така... щоб дивани не гризла... Любила гратися... на галявині.

ДОВГОНОГА ТАКСА. Дім за містом? Галявина?!

*Такса встає і також починає танцювати біля свого стільця, намагаючись привабити Філіпа. Він помічає і її, підходить ближче.*

ФІЛІП. У цієї якась дивна зовнішність. У ній є щось таке екзотичне, екстраординарне.

ЛЮДКА. Дуже рідкісна порода! Равіо... Таксоллі!

*Філіп підходить до кожної, із задоволенням роздивляється. Декому підігрує, підтанцює. Добра Жінка у цей час розмовляє з Людкою.*

ДОБРА ЖІНКА. У нас була вже одна. Вона так і не навчилася гарно себе поводити. Хоча Філіпушка все робив як треба. Промочував сечею пелюшку і показував їй, куди йти. Все невдало. Пісала де хотіла, загадила увесь дім. Я терпіла, терпіла... Довелося повернути. Вирішили взяти іншу.

ЛЮДКА. От і молодці! Беріть! Добру справу зробите. Всі гроші ми переводимо у фонд для тваринок, які загубили або втратили своїх хазяїв на війні.

ДОБРА ЖІНКА. Оце правильно. Я про армію... Філіпушка також... допомагає. Він айтішник... Дуже висококласний. Кожен місяць донейтїт на безпілотники.

ЛЮДКА. Донейтїт?

ДОБРА ЖІНКА. ДонЕЙтїт. Донат — це добровільний благодійний внесок на користь певної справи. Філіпушка кожен місяць надсилає тисячу-дві... На безпілотники...

ЛЮДКА. Ну, про безпілотники я знаю. Дорогіє, сукі, шо пісец!.. Пробачте.

ПАУЗА.

ДОБРА ЖІНКА. Та я понімаю. Філіпушка як новини дивиться, також матюкається... Хоче притулок для тварин організувати... Для собак.

ЛЮДКА. Собак любить?

ДОБРА ЖІНКА. Його слабкість. Грає з ними, бігає по галявині... А я вже не в тому віці, а Філіпушка... Ну, ви ж мене... розумієте?

ЛЮДКА. Безкоштовну пораду чи платну консультацію досвідченої собачниці зі стажем?

*Усі собаки завмерли.*

ДОБРА ЖІНКА. Давайте... пораду.

ЛЮДКА. Моя вам порада — беріть консультацію.

ДОБРА ЖІНКА. А ви жартівниця! Скільки, ви казали, ця весела коштує?

ЛЮДКА. Пекінес — двісті. Плюс оформлення документів п'ятдесят і п'ятдесят, щоб занести до бази... Разом триста.

ДОБРА ЖІНКА. Яку ще... базу?

ЛЮДКА. Міжнародну. У вашої собачки буде міжнародний паспорт. Ви з нею зможете їздити по всьому світу... Ви подорожуєте?

ДОБРА ЖІНКА. Після війни хочемо у Францію, до Парижу!

ЛЮДКА. Не після війни, а після перемоги!

*Лабрадор встає зі свого стільця.*

ЛАБРАДОР. Іпать-калатіть! Париж?!

*Белла починає рухатись. Філіп підходить і до неї. Танцює з Беллою.*

ФІЛІП. Усі класні... А ось ця... вміє виконувати команди... (*Вертається до Ші-тцу.*) До мене!

*Ші-тцу підбігає до Філіпа та завмирає.*

ФІЛІП. Як на мене, це дуже важливий аспект! (*До Ші-тцу.*) Лежати! Сидіти! Замри! Лапу! Ногу! (*Ші-тцу застрибує на чоловіка.*) Место! (*Ші-тцу швидко сідає на свій стілець.*)

ЛЮДКА. Чистокровна порода шоу-класу. Триста!

ПЕКІНЕС. Я за вкусняшку на голову встану! (*Робить «місток».*)

ФІЛІП (*помітивши Пекінеса*). І ця теж дещо вміє! Ші-тцу та пекінеса!

ДОБРА ЖІНКА. Філіпушка, я все розумію, але обирай тільки одну.

ФІЛІП. Їм удвох буде веселіше...

ДОБРА ЖІНКА. Філіпушка! Ми йшли обрати одну! То ж ми обираємо... одну!

ФІЛІП. У такому випадку... Ші-тцу.

ДОБРА ЖІНКА (*цілує Філіпа у щоку*). Іди почекай у машині. ФІЛІП виходить.

ДОБРА ЖІНКА. Ну що... Скільки у вас залог?

ЛЮДКА. Забула. За цю — повна передоплата. Триста. Інакше не можу.

ДОБРА ЖІНКА. Нема питань, ходімо!

**Смикають за мотузку. Напівтемрява.**

*Жінки пішли.*

ШІ-ТЦУ. Мене? За триста?!

ПЕКІНЕС. І пісят за документи! За «підстаркувату дівчинку» саме те!

*(Сміється.)*

ШІ-ТЦУ. До речі, молодість — це перевага, яка швидко зникає.

ЛАБРАДОР. Та хоч за безплатно! Ти що, не бачила? Вони ж... «зажиточніє»!

ДОВГОНОГА ТАКСА. І галявина, і дім!

*ЧІХУАХУА раптом підхоплюється.*

ЧІХУАХУА. Ви взагалі про що?! Скільки пройшло часу з тієї миті, коли ви втратили дім, родину?! Що з вами трапилось?!

*На сцені затемнення, промінь світла.*

ЧІХУАХУА. У моєму житті не було нічого страшнішого, ніж ранок 24 лютого, коли ми прокинулися від того, що наше місто бомблять. Ми — на вокзал... Дісталися швидко. Там пройти треба було лише метрів двісті-триста. І раптом... Все навкруги розірвалося, розлетілося. Потім я опритомніла в лікарні. Потім укол — і нічого не пам'ятаю.

ПАУЗА.

Видужала... Хазяйка мене забрала. Вона була вже вдягнута як солдат. Від неї пахло димом, порохом, смертю... Мене з собою тягала, бо ніде було залишити. Бігали під обстрілами... А потім отой танк. Танк, який просто стріляє в тебе. Потім... Що було потім?.. Багато чого. Я бігла, ховалася серед уламків домівок. Щось їла, щось пила. Бачила собак, які дралися за людську ногу. І вибухи, вибухи, вибухи... Потім... Не пам'ятаю.

Наступного разу прокинулася у притулку... Притулок — одна назва: критий вольєр на вулиці. Це було нестерпно. На що я хотіла б поскаржитися? На скупчення собак біля мене у цьому вольєрі. Усамітнитися ніде. Усюди собаки. Різні. Багато! Немає особистого кута. Вони не помічають, як мені погано, а в мене немає сил дивитись, погано чи не погано їм. Ми їмо те, що дають, ми спимо покотом, щоб зігрітися... Живемо. Виживаємо. Вольєр, який розрахований на три десятки собак. Але нас сотня. Підвищена скупченість сама собою стрес, і вона посилює стрес. Моє прагнення створити центр особистого простору, зберегти певну особисту дистанцію з іншими неможливе. Для мене це нормально. Я не можу так... На тебе гарчать, огризаються...

У мене є свої потреби у просторі, фізичному та психологічному. І в межах. Розумієте, у перенаселеному просторі, за умов тісноти виникають психічні напруження: ознаки агресивності, нервозності, притуплюється почуття співчуття. Навіть може статися ефект «апатії спостерігача» — індиферентність до страждань тих, хто поруч. Або навіть групове ігнорування. Якось у вольєр зайшов чоловік. Він надів окуляри, уважно подивився на всіх нас. Потім показав на мене. Мене віддали йому прямо у руки. І я побачила очі усіх, хто там залишився. Вони мені заздрили... Потім тепла клітка в машині. Тиша. Така прекрасна тиша. В мене досі залишилось питання... Чому він обрав мене? Невже тільки тому, що я... породиста? Вибачте, я мала виговоритися. ПЕКІНЕС. Нормас, падруга. Що ми, не розуміємо! ШІ-ТЦУ. Все буде добре. Але не одразу. І не у всіх.

### **ЗАТЕМНЕННЯ.**

*Ніч. Місячне сяйво проходить крізь щілини на вікнах. Собаки сплять. Кожна біля свого стільця. На крайньому правому вікні бачимо, як рука Єнота відтискає дошку. У вікно пролазить Єнот. Він обережно ховається за мішками та будівельними матеріалами, що лежать купою біля стіни.*

**Смикають за мотузку. Освітлюється вся кімната.**

*Входять РЕСТОРАТОР та Людка.*

РЕСТОРАТОР. А нічого у вас тут, нічого. Так... Затишно. Де, ви кажете, товар?

ЛЮДКА. Оно... сплять. А ну підйом! За цих вже дали залог. Якщо ви дасте більше...

РЕСТОРАТОР. Більше наскільки?

ЛЮДКА. За цих обох дали триста доларів. Дасте чотириста — і вони ваші. А усіх п'ятьох — за сімсот. З документами міжнародними. Тіки зараз! Живою вагою! Оптом. Усі породисті!

РЕСТОРАТОР. Так, так, так... Порода — це важливо...

ЛЮДКА. Саме шо ні на єсть! Люкс! А вам куди?

РЕСТОРАТОР. Кухня нестандартної їжі. Ресторан «ЕкзотІк-страви».

ЛЮДКА. Не чула. Нестандартна їжа... Це шо? Типу жаб'ячі ніжки?

РЕСТОРАТОР. Ніжки жаб — це занадто просто. Хвіст крокодила, окорок варана, печінка ведмедя...

ЛЮДКА. І багато лишається?

РЕСТОРАТОР. Багато чого?

ЛЮДКА. Їжі. Вам навіщо собаки? Доїдати?

РЕСТОРАТОР. Так, так, так... Ні.

ЛЮДКА. Охороняти? Охороняти та доїдати?

РЕСТОРАТОР. Ви колись пробували щось таке, чого ні разу в житті не їли?

Наприклад, яєчня з яєць крокодила!

ЛЮДКА. Коли до Іспанії їздила. У тамошньому ресторані яйця бика пробувала!

РЕСТОРАТОР. Так, так, так... Яйця крокодила — це не те.

ЛЮДКА. Що ж я, не розумію! Де бик, а де крокодил! Бик величезний, а крокодил — таке собі... Ящірка-переросток...

РЕСТОРАТОР. Крокодил відкладає яйця.

ЛЮДКА. Отаке! Ні, ви не думайте, я крокодилів бачила. Що, отак... бере та відкладає?! Ніколи б не подумала, що таке буває!

РЕСТОРАТОР. Ви не зрозуміли. Крокодил відкладає... як курка. А бик... Бик не відкладає.

ЛЮДКА. Та знаю я про бика! Що ви кажете! Бачила в селі цих биків з яйцями...

РЕСТОРАТОР. Так, так, так...

ЛЮДКА. Я про крокодилів не знала! Дівкам скажу — не повірять. Щоб як курка... Уму не ростяжимо! Феноменально. А потім що він з ними робить?

#### ПАУЗА.

РЕСТОРАТОР. Давайте до справи! (*Відкриває червону папку.*) Тут у вас усі?

ЛЮДКА. Ще кальмарів люблю... Це екзотична кухня?

РЕСТОРАТОР. Екзотичні продукти у магазинах не купиш.

ЛЮДКА. Та зрозуміло! Де я куплю яйця... крокодила. А бика... можна на базарі. Тіки заказати треба, бо народ наш... не їсть таке. Брезгує. А у вас, значить... крокодилячі їдять і не брезгують?

РЕСТОРАТОР. Столики замовляють за три місяці наперед! Ми єдині на ринку! (*Закриває папку.*) От уявіть, ви все перепробували... А хочеться скуштувати чогось такого...

ЛЮДКА. Чіпсів! Картопляні люблю. Біда просто. Поки не з'їм пачку-дві — не заспокоюся...

РЕСТОРАТОР. Чіпси? Чіпси! Так, так, так... Все геніальне — просто! Майже усі люблять чіпси! А якщо слайси сушеного м'яса?

ЛЮДКА. Що таке слайси?

РЕСТОРАТОР. Майже чіпси, тільки з м'яса! Слайси... (*Вдивляється в папку.*)

ЛЮДКА. Ти диви, чіпси з м'яса!

РЕСТОРАТОР. Слайси «Гав-Гав»! (*Дивлячись у папку.*) З чіхуахуа, наприклад!

ЛЮДКА. Чіпси із чіхуа?!?

РЕСТОРАТОР. Слайси! (*Підходить до Чіхуахуа.*) Це ж вона? Молода... Під червоне вино! Слайси перчені!

ЛЮДКА. Із собаки?!?

РЕСТОРАТОР. Так, так, так... У нашому меню є супчик «Кеджангук». Одна з національних страв кухні Кореї.

ЛЮДКА. Із собаки?!

РЕСТОРАТОР. А тепер будуть і слайси! Таке ми ще не готували. Тільки котлетки, тефтельки у чесночному соусі... Слайси «Гав-Гав».

ЛЮДКА. Із собаки... Хіба таке їдять?

РЕСТОРАТОР. Різні породи їдять... Чіхуа їдять... у деяких регіонах Філіппін.

ЛЮДКА. Собак? Святий боже! Дикі люди!

РЕСТОРАТОР. Стверджується, що м'ясо собаки збільшує чоловічу силу.

ЛЮДКА. То це мужикам, у яких на півшестого!

РЕСТОРАТОР. Жінки також...

ЛЮДКА. А їм для чого? Хоча... Я чула про таких. Їм, мабуть, також потрібно. Воно хоч смачне?

РЕСТОРАТОР. На любителя. Від породи залежить. І вік теж має значення.

ЛЮДКА. У нас усі молоді, здорові! Може, кухар ваш... сам приїде та подивиться товар ліцом? Я от сама на ринок ходжу...

РЕСТОРАТОР. Я і є шеф-кухар! Готую все, що літає, крім літаків, все, що повзає, крім танків, і все, що плаває, крім човнів!

ЛЮДКА. Ти диви! І де ж на таке вчаться?

РЕСТОРАТОР. На повара вчився у Москві.

ЛЮДКА. А! Ну тоді все ясно...

РЕСТОРАТОР. Потім рік — міжнародні професійні курси кухарів у Польщі. А перша професія в мене — анестезіолог.

ЛЮДКА. Операції робили?

РЕСТОРАТОР. Анестезію. Люди анестезіолога лікарем взагалі не вважають. Питають «хто оперував?». І ніколи «хто дав наркоз, хто відповідав за життя хворого під час операції?».

ЛЮДКА. То це ви...

РЕСТОРАТОР. Так, так, так... Після трьох років навчання два роки практики. Я рахував: тисяча наркозів на рік. Плюс-мінус... Тисяча стресів! Адже щоразу береш відповідальність за чуже життя! Коли анестезіолог відключає у хворого свідомість, він позбавляє його можливості самому дихати, отже і жити!

ЛЮДКА. Тобто ви на час операції людину... вбивали?

РЕСТОРАТОР. Так, так, так... Майже. Іноді ризик анестезії перевищує ризик операції. Скільки було випадків, коли пацієнти вмирили під наркозом на столі. Перед кожною операцією молиш Бога, щоби людина вижила...

ЛЮДКА. А собаки... вони ж, той... Друзі людей. Як це — робити страви з...

РЕСТОРАТОР. З друзів? Це вже площина філософських питань. Іноді їдять і друзів. З кістками. Не прожовуючи. До справи? Беру чіхуа...

ЛЮДКА. Якщо не секрет, скільки от... Ну, наприклад, отой супчик собачій?

РЕСТОРАТОР. Одна порція — 79 доларів.



ЛЮДКА. А з однієї собаки скільки порцій?

РЕСТОРАТОР. Все залежить від ваги...

ЛЮДКА. Та я розумію! Приблизно! От наприклад... Ви не думайте, я нічого такого не хочу сказати... Але зара війна, і усі, хто можуть... Допомагають...

РЕСТОРАТОР. Так, так, так... Не продовжуйте. Я розумію, про що ви... Наш ресторан для дуже, дуже, дуже заможних людей. Такий собі закритий клуб для дорослих... Але ми не стоїмо осторонь. З перших днів реорганізували деякі свої заклади на роботу волонтерських кухонь. Зараз щодоби готуємо близько двадцяти тисяч порцій для тероборони нашого міста, а також лікарень... Так що, Людмилу Григорівно, ми робимо одну справу.

ЛЮДКА. Ну то й слава Богу! А єнот нада?

РЕСТОРАТОР. Так, так, так... Який єнот?

ЛЮДКА. Є в мене єнот. Зараз нема, але він є! Він уходить, а потім приходить. *(Показує на нашійник, який висить на ланцюзі.)* Надягає на себе оце і сидить... На ланцюгу.

РЕСТОРАТОР. Цікава пропозиція. То де він зараз?

ЛЮДКА. Хто зна! Тихо зайшов, тихо пішов! Може завітись на гульки на день, на три. Такий собі... Сам по собі... Надоїсть — знімає нашійник і йде. В нього ж пальці, як у людини.

РЕСТОРАТОР. Так, так, так... То зараз його тут нема?

ЛЮДКА. Лазить по усіх усюдах, гімно полосате. Дуже цікава тваринка.

РЕСТОРАТОР. Шашлик з єнота є справжнім делікатесом. За своєю структурою його м'ясо соковите і не має сторонніх запахів, на відміну від баранини та конини. За смаковими якостями йому немає рівних. Цікава пропозиція!

ЛЮДКА. Може гарчати, лаяти, вити. Бувало, нявчав, наче кіт. І терся біля ніг. Коли таке робив, я знала: буде сирена та обстріл. Нашійник зніме... вискочить попісяти — і шасть назад. Буває, за півгодини до сирени завмирає у кутку і лапами собі ніс накриває... Розумієте?

РЕСТОРАТОР. Чесно кажучи, ні...

ЛЮДКА. Звідкись він чітко знає, що щось почнеться. Ця тварюка вміє бачити майбутнє.

РЕСТОРАТОР. То навіщо ви хочете його позбутися?

ЛЮДКА. Гроші дуже потрібні...

РЕСТОРАТОР. Порада: якщо єнот знову з'явиться, ви йому на нашійник повісьте замок. Невеличкий навісний замочок.

ЛЮДКА. Та боюсь я! В нього зуби отакі! Відкусить руку до жопи!

РЕСТОРАТОР. Він же сам нашійник вдягає, так?

ЛЮДКА. Ну?

РЕСТОРАТОР. Отже нашійника він не боїться. Все як у людей. Вдягає нашійник, працює... Потім знімає і додому. Йому здається, що він вільний, що він керує своїм життям. Але все не так просто. Замок, ключик і...

ЛЮДКА. Є такий! Я лісопед на нього чіпляла. Ланцюг, замок... За колесо. Раз виходжу — колесо на ланцюгу висить, а лісопед кончілся. Спізді... Укралі, короче, велосіпед, а колесо на ланцюзі залишили. Є! І навісний замок є, і ключік! РЕСТОРАТОР. Так, так, так... Замок і ключік... То скільки чіхуа?

*Віддає червону папку, Людка її бере.*

ЛЮДКА. А слаґси — дуже цікаво. Я б спробувала... От чесно кажу, за те, що ви нашим помагаєте, — за безцінь віддаю! Або платіть триста баксів і забирайте, або задаток... Сімдесят процентів. І п'ятдесят за оформлення документів. Ітого двісті п'ятдесят!

ПАУЗА.

Я округляю.

РЕСТОРАТОР. Яких документів?

ЛЮДКА. Я прийду до вас у ресторан та закажу сто грамів слаґсів ваших породістих! Як ви мені докажете, що воно — це воно? Може, ви мені якусь крису смажену підсунете...

РЕСТОРАТОР. Так, так, так... Зрозумів. В такому випадку — на єнота знижка. Домовились?

ЛЮДКА. Так його ж нема!

РЕСТОРАТОР. Як спіймаєте...

ЛЮДКА. От тільки тому, що я добрая!

РЕСТОРАТОР. Через два дні заберемо. До речі, а скільки ви хочете за єнота?

**Смикають за мотузку. Напівтемрява.**

*Людка та ресторатор виходять.*

## АКТ ДРУГИЙ

*Приміщення притулку. Ніч. У кімнаті світить тільки настільна лампа. На ланцюгу у нашійнику сидить Єнот. Людка замикає на його шиї навісний замок. Відходить, із задоволенням дивиться. Дзвонить телефон. Жінка йде до столу, де лежить телефон, деякий час дивиться на нього, обережно бере.*

ЛЮДКА. Ало? (Слухає.) Борька, це ти? Чому знову номер не твій? Кожен раз інфаркт получаю! Чего, чего! В мене чоловік та син на нуле! (Слухає.) Хто буде дзвонити? Спонсори? Сьогодні? Через скільки?.. Дяка! Хорошо, що предупреділ...

*Вимикає телефон. Кладе на стіл, вимикає лампу, виходить з кімнати. Наніптемрява. Місячне сяйво проходить крізь щілини між дошками на вікнах. З чорного кута кімнати з'являється МАНУЛ (ЛЮДИНА У ЧОРНОМУ).*

*Манул підходить до Єнота, який завмер.*

МАНУЛ. Злякався, ні? Чого мовчиш? Повернувся навіщо?

ЄНОТ. Не зрозумів...

МАНУЛ. Все ти зрозумів. Навіщо ти повернувся та вдягнув нашійник?

ЄНОТ. Щоб накормили... У холодильнику нічого вже нема.

МАНУЛ. За їжу?

ЄНОТ. Пропонуєш здохнути від голоду? Поїм, виплюся, піду...

МАНУЛ. Ти впевнений, що зможеш це зробити?

ЄНОТ. Скільки разів уже...

МАНУЛ. Ну, спробуй.

*Єнот намагається зняти нашійник, але замок заважає.*

ЄНОТ. Що сталося?! Щось заважає...

МАНУЛ. Тебе обдурили.

ЄНОТ. Єнотів неможливо надурити...

МАНУЛ. Вважаєш, люди тупіші за собак?

ЄНОТ. Єноти не собаки!

МАНУЛ. Чому ж ти, як собака, у нашійнику?

*Кіт тростиною б'є по навісному замку на нашійнику Єнота.*

МАНУЛ. Коли тут був чоловік, ти сидів за мішками, так?

ЄНОТ. Так.

МАНУЛ. Ти чув про шашлик?  
 ЄНОТ. Я думав, зможу зняти...  
 МАНУЛ. Тепер так не думаєш?

*Входить Людка, в руках тримає відкритий паперовий мішок з кормом для собак. Смикає за мотузку, але світло не загорається.*

ЛЮДКА. От зараза! Перегоріло чи що?!

*Людка йде до столу, кладе мішок на стіл, вмикає лампу на столі, сідає на стілець. Побачивши Манула, завмирає, хреститься. Кіт обходить Людку по колу, зникає у темному кутку кімнати. Дзвонить телефон. Людка з переляку вскакує, бере трубку.*

ЛЮДКА. Ало? Так! Притулок «Останній промінь надії» слухає!.. Звісно, получили. На карточку. Зайшли, я перевіряла! П'ятдесят тисяч рівно! Ага...

*Встає. Притримуючи телефон плечем, продовжує розмовляти. Бере мішок із собачим кормом, насипає усім собакам у залізні миски, які ті їй протягають. Потім продовжує розмову і сама їсть з мішка корм, ніби то чіпси.*

ЛЮДКА. Головне, що всьо вовремя! Якби не ви! Тут без налічки ніяк! Ага... Корма купили. Так. Тонну! І ліки купили... Які? Всякіє! І усі зарплати усім сотруднікам дали... Ага! Та буде отчъот. В нас все під контролем! Кожне євро! Що? Скільки в нас собак? *(Дивиться на собак.)* В нас п'ять... десят сім штук залишилось. І один єнот. З початку війни з нами... Остальних усіх роздали у добрі руки. Буває по дві, три штуки беруть... Скільки в нас сотрудників? Ем... *(Підводить очі догори.)* Двадцять... п'ять. І волонтерів... двадцять. *(Слухає.)* Завжди рада вас чути! *(Вимикає телефон, до Єнота.)* Тепер не втечеш... Міску давай, чудо в пер'ях! *(Насипає у миску корм, підштовхує ногою.)* Худий, як шкілет! Хто тебе такого купить! Який з тебе шашлик? От нещастячко...

*Жінка йде до виходу.*

**Смикають за мотузку. Напівтемрява.**

*Людка вийшла.*

ШІ-ТЦУ *(помічає Єнота)*. Мама дарагая! А це хто?! Молодой человек, ви хто? Ви нас чуєте?

ЛАБРАДОР. Тебе тут раніше не було.

ЄНОТ. Я Єнот. Живу тут. Іноді.

ЛАБРАДОР. Слиш, тут був такий... На маніяка схожий... Ти його бачив?

ЄНОТ. Я сидів за мішками, а він стояв біля мене.

ЛАБРАДОР. Що он хотел? Я майже нічого не чула, а що почула — не поняла...

ШІ-ТЦУ. І я нічого не поняла...

ДОВГОНОГА ТАКСА. І я... Хто він такий?

ЄНОТ. Це кухар з ресторану.

ШІ-ТЦУ. У ресторані чудово готують. Я знаю...

ПЕКІНЕС. Ресторани бувають різні. Є просто аут...

ЛАБРАДОР. Я по ресторанах не вешталася.

ПЕКІНЕС. А що, у селах є ресторани?

ЛАБРАДОР. От представь себе, у нас — був!

ПЕКІНЕС. Представляю... «Хутір» чи «У тьоті Галі». Ні! «Казачок». Вгадала?

ЛАБРАДОР. Тю! Ну, «Казачок»! І що тепер?!

ШІ-ТЦУ. А я тільки на свята. Ми всі сідали у машинку...

ПЕКІНЕС. Воно й видно.

ШІ-ТЦУ. В смисле?

ПЕКІНЕС. В коромисле! Ніщевродкі у ресторані їдять «по празнікам». А так — «кушаєм удома»!

ШІ-ТЦУ. Це хто ніщевродка, я?!

ПЕКІНЕС. Мене особисто ці ресторани реально дістали. Симпатичний папик. З таким можна замутити. В нього, реально, вкусняшек — по саме ніхачу.

ЛАБРАДОР. Він якийсь гидкий!

ПЕКІНЕС. Є вкусняшкі — не гидкий! Нема вкусняшек — відвалив нахрен!

ЄНОТ. В нього особливий ресторан...

ЧІХУАХУА. Він приїхав сюди, щоб обрати собак для їжі... Обрав мене. Скоро з мене зроблять «вкусняшку». Я все чула...

ПЕКІНЕС. Ти шо, ваще? Він говорив про тефтелькі, котлеткі...

ЄНОТ. Слайси сушеного м'яса «Гав-Гав».

ПЕКІНЕС. І чо не понятно? Ну «Гав-Гав»! Таке... блюдо для собак! Дядька ресторан для собак держить.

ЄНОТ. Ви помиляєтесь. Там не собак годують, а собаками. І не тільки...

ЧІХУАХУА. Ти аналізувати інформацію вмієш?

ШІ-ТЦУ. А їй нема чим. Аналізувати...

ПЕКІНЕС. Вам треба, ви і аналізуйте. Якщо він її обрав, це її проблема! Такі, як вона, — для їжі, а маленькі пухнасті блонді — для любові та розваг!

ШІ-ТЦУ. Особливо, якщо ці маленькі блонді — егоїстичні, стервозні, тупі пекінеси!

ПЕКІНЕС. Подруга, ти рамси не попутала?! Я не просто сексі! У мене в крові — вміння думати, врубаєшся?

ЛАБРАДОР. То думай, якщо щось хочеш сказати! Мамочки! Її тепер на фарш

пустять...

ШІ-ТЦУ. Блондинка, брюнетка і шатенка потрапили до відьми, та каже: «Хто скаже неправду, той зникне!» Брюнетка каже: «Я думаю, що я найкрасивіша!» Зникла. Шатенка каже: «Я думаю, що я найелегантніша!» Зникла. Блондинка каже: «Я думаю», — і зникла.

*Усі сміються, окрім Пекінеса. Чіхуахуа сумно усміхається.*

ПЕКІНЕС. Пакусаю! Уродкі! Голожопі ніщебродки! Сметесь, смейтесь!  
Породисті котлетки будуть!

*Чіхуахуа йде до вікон, заглядає у щілини надвір.*

ЧІХУАХУА. Прагнення помсти об'єктивно закладено еволюцією. Відомий феномен. Хоча... Якщо подумати, помста вторинна по відношенню до ідеї справедливості. От тільки не розумію, що я тобі поганого зробила?

ПЕКІНЕС. Всьо, падруга! Ти мнє нічого не должна, я тебе! Получіла ресторан, ході довольная!

ЧІХУАХУА. Всі ми іноді зловтішаємось... Особисто, коли трапляється щось неприємне з нашими ворогами. Але ж я тобі не ворог...

ПЕКІНЕС. Ворог — не ворог! Дістала! Я такая, какая я есть! Отвянь!

*Пекінес відвертається, виймає навушники зі своєї сумочки, вставляє собі у вуха. Вмикає плеєр, слухає музику, підтанцьовує. Чіхуахуа ненавмисно торкається рукою дошки на вікні — на тому місці, де у вікно пролазив Єнот. Дошка ледь тримається.*

ЧІХУАХУА. Зловтіху можна назвати «агресивна відповідь, яка супроводжується виділенням дофаміну»... Але розумні тварини не повинні піддаватися таким психологічним реакціям.

*Чіхуахуа відриває дошку, бере її обома руками. Пекінес підтанцьовує під музику у навушниках, заплющивши очі. Чіхуахуа підходить до неї зі спини.*

ЧІХУАХУА. По-перше, тому, що зловтішатися — це аморально. По-друге... По-друге... Що ж я хотіла сказати? До біса.

*Чіхуахуа широко розмахується, наче хоче вдарити Пекінеса по голові. Миттєве ЗАТЕМНЕННЯ, чутно гучний удар.*

**Смикають за мотузку. Освітлюється вся кімната.**

*Усі собаки сидять на своїх місцях, Єнот на ланцюзі, Пекінес лежить на своєму стільці без тям, наче зламана лялька. Вона досі у навушниках, на голові — напівзламана дошка, очі розплющені, але вона в прострації.*

*До кімнати входять Людка з червоною папкою у руках та ПАПІК — чоловік з товстим золотим ланцюгом на шиї. Папик розмовляє з Людкою, не припиняючи спілкуватися по телефону.*

ПАПІК *(у телефон)*. А він здоровий, бронезилет на нього не налазить, то ми активну броню від танка скотчем примотали, от так і врятувалися. Шо? *(Слухає.)* Все бері! Да! І плітоноски!

ЛЮДКА. Усіх уже купили, дали залог, але якщо ви...

ПАПІК *(у телефон)*. А ти єму скажи, що я лічно приїду і єго лічно закопаю. Вніз головою. А потом откапаю! Но не сразу...

ЛЮДКА. Якщо вам... вам хтось ще сподобається...

ПАПІК *(у телефон)*. Пацанам на передок позарез машини нужни, а он мне нерви делает! А потому шо є люди, які не міняються і во время войны. І цей унилий пісун і вся ця мішпуха — саме той випадок! *(До Людки.)* Так де пекінес? Он точно белый?

ЛЮДКА. Чистейшая білявка. Осьо вона...

*Людка бачить, у якому стані Пекінес. Помічає це і Папик.*

ПАПІК. А шо єто с ней?

*Людка поспіхом приводить до ладу Пекінеса, відкидає дошку, садить її рівно на стілець. Дає ляпаса, щоб та опритомніла.*

ЛЮДКА. Ігрівая очень.

*Пекінес приходить до тям, розгублено озирється. Людка знімає з Пекінеса навушники, ховає їх у її сумочку.*

ЛЮДКА. Відімо, ігралася... от і гепнулася...

*Папик роздивляється Лабрадора, Таксу, підходить до Пекінеса, дивиться на неї.*

ПАПІК. Чот она... какая-то... Как стукнутая!

ЛЮДКА. Ви шо такое говоріте! Єто порода люкс! А ну пройдісь! Чуєш? Фріда!

*Пекінес встає, наче п'яна, робить два-три кроки.*

ЛЮДКА. Так, ладно, місце! Сідеть! *(Пекінес сідає.)* Устала. Імя красиве у ней. Фріда!

ПАПІК. Скока?

*У Папіка дзвонить телефон і він не чує відповідь Людки.*

ПАПІК *(кричить у телефон)*. Ало!

ЛЮДКА. П'ятсот!

ПАПІК *(у телефон)*. Шо там? *(Слухає.)* А ти шо? *(Слухає.)* А он шо? *(Слухає.)* А ти? *(Слухає.)* Та всьо ти правильно сказав! Єслі он барижит во время войны, то ето не человек. Ето, сука, пиль! Ето грязь поднаготная! Давіть такіх нада на корню! Всьо!.. Не! Не стріляй, не вздумай! Вломі как следует етому марадьору і копам здай. Тока нормальним копам. Понял? Звоні! *(Вимикає телефон, до Людки.)* Бесіт просто! Как можна барижить, єслі знаєш, шо то на войну пацанам?! Бесіт! Дальше будет єщю хуже, на местах рулят довбодятли! І не знаєш, когда всьо ето... А она... точно пекінес? Дочка пекінеса хочет... Белого. Дєті, шо ти єй скажєшь! То сколько?

ЛЮДКА. П'я... П'ятдесят доларів. І документи оформимо бесплатно! Всьо включено! Пекінес! Сто процентів!

ПАПІК *(за текстом авт. ІВ. ДОВБУН)*. Тут мнє одін человек шепнув, якому я довіряю... В одном селе Херсонської області русо-туристо зібралися на пікнік.

ЛЮДКА. Хто зібрався?

ПАПІК. Запутінци! Руслікі!

ЛЮДКА. Якой пікнік?

ПАПІК. Мать, дослушай і всьо поймьош! Так от... Нагнали технікі, врублілі шансон, вживалі алкогольні напої! Всяческі мешалі спать местним жителям... І взагалі погано себе велі в комендантській час... І хтось, з села, подзвонив у поліцію. У Київ. Поняла, да? *(Сміється.)* На шум пожалувалися. І шо ти думаєш?

ЛЮДКА. Шо? Поліція прієхала?

ПАПІК. Почті. Ракета прілітєла. Точно за координатами скупчення цих нігадєєв.

ПАУЗА.

Як результат, постраждало близько трьохсот хуліганів. А через те, шо пацани імєлі багато заперещонной піротехнікі, почалась детонація. Більше двухсот хуліганів к утру сталі невідімімі у тепловізор. От так опасно нарушать комендантській час! *(Сміється.)* Хіба не смішно?



ЛЮДКА. Та воно-то смішно, але ж... Наші ж теж гинуть. Іноді голова просто вибухає від думки — скільки наших хлопців... Там... *(За текстом авт. Юрій Гудименко)* В сеті бачила фотку... Не одну, багато... На них росіянци, які повернулися до себе додому, в свої рідні Усть-Гамнюкі. Вони в масках. Закривають свої їбліща балаклавами... І я знаю, чому вони це роблять. Вони бояться. Вони знають, що вони зробили, паскудники. І вони срут'ся наслідків. Це у них інстинкт самозбереження. Вони праві, що бояться. Так має бути. Тому що Буча, Бородянка, Маріуполь. Тому що Україна. Похер, як вони ховаються, де живуть... Всім! Всім цім падлам треба боятися. Всім цім сукам — прокльони усіх українських матерів, жінок та дітей! Всім... Їх знайдуть! І покарають! Не тут, так там... Бог, он... Все бачить!

ПАПІК. Всьо правильно сказала, мат'! Бог не Єрошка. Відіт неможка... Всьо будет Україна. Ти тримайся. Тримайся. *(Обійняв Людку. Постояли трохи.)* Ну? Ідьом оформлять нашу собачку! Заберу через дня три...

### **Смикають за мотузку. Напівтемрява.**

*Панік та Людка виходять.*

ЛАБРАДОР. Деловой человек. Сразу видно...

ДОВГОНОГА ТАКСА. На ноги мої витріщався.

ЛАБРАДОР. А на мене так дивився, що я аж почервоніла... Мене всі завжди хочуть помацати. От прям скрізь!

ЄНОТ. Бо ви дуже привабливі!

ЛАБРАДОР. Все одно вибрав ту дуру. «Дєвочке подарят»...

ШІ-ТЦУ. Діти різні. Бувають такі екземплярчики, що краще на фарш...

ЛАБРАДОР. В моїх сусідів були... Хай-бо-милує!

ШІ-ТЦУ. Пофартило засранці...

ЧІХУАХУА. А це вже — заздрість.

ШІ-ТЦУ. Ну, маю право! От чого дурам завжди фартить?!

ЧІХУАХУА. Цьому є елементарне пояснення... Більше красивих розумниць чи красивих дуреп?

ЛАБРАДОР. Звісно дуреп! От у нас на селі...

ШІ-ТЦУ. Десь сто до одного!

ЧІХУАХУА. Якщо зі ста одна розумна, то при випадковому розподілі, скажімо, ста лотерейних квитків, де тільки один виграшний, в дев'яности дев'яти випадках зі ста виграш дістанеться дурепі. Кого більше, тим більше щастить...

ПЕКІНЕС. Дєвкі! Шо сталося? Пам'ятаю, грала музика, потім... темрява.

ЄНОТ. Ви впали. Танцювали, зачепилися і впали... Головою вдарилися.

*ПЕКІНЕС Знайшла якусь ганчірку, намочила її водою, перев'язала собі голову...*

ПЕКІНЕС. У голові гуде...

ЛАБРАДОР. А вдруг струс мізків?

ШІ-ТЦУ. В неї? Мізків? Жартуєш?

ПЕКІНЕС (*до Єнота*). Ей, парень, ти хто? Ти давно тут?

ЄНОТ. Дев'яносто днів. Це довго?

ПЕКІНЕС. Залежно від того, скільки живуть єноти.

ЄНОТ. У час війни це питання взагалі недоречне. Прилетить бомба... І все.

ДОВГОНОГА ТАКСА. Намагаюсь про це не думати.

## ЗАТЕМНЕННЯ.

**Смикають за мотузку. Освітлюється вся кімната.**

*Входять Людка та БІКСА У ПЕРУЦІ.*

ЛЮДКА. Оно ваша. Руда. Лабрадор...

БІКСА У ПЕРУЦІ. Гарненька. Гарне хутро. А ці, їх вже всіх купили? Шкода.

Гарненькі...

ЛЮДКА. Це не остання партія. Мені ще завозити будуть... А лисіє вам теж підходять?

БІКСА У ПЕРУЦІ. З них сумочки гарненькі. Або портмоне. Вони у вас доглянуті. Всіх би взяла...

ЛЮДКА. Тільки лабрадор залишився. Як нових завезуть, одразу до вас дзвоню.

БІКСА У ПЕРУЦІ. Приїдемо, тут же укольчікі поставимо, щоб заснули. І відразу — на проізводство.

ЛЮДКА. А в мене, ось дивіться, на ключах... Брелок-песик. (*Показує.*) Це ви чи китайці?

БІКСА У ПЕРУЦІ. Наша робота. Китайці на синтетику перейшли, а в нас — все натуральне.

ЛЮДКА. Вигідний бізнес, розумію... А м'ясо куди?

БІКСА У ПЕРУЦІ. На корм. Кістки — на клей. Натуральний кістковий клей зараз дуже коштовна річ!

ЛЮДКА. Симпатичні брелочки... А багато з одного собаки виходить?

БІКСА У ПЕРУЦІ. Від розміру залежить. З вашого лабрадора штук п'ятдесят або одна жилеточка...

ЛЮДКА. А з малих... як оті? (*Вказує на Ші-тцу та Пекінеса.*) Що з них?

БІКСА У ПЕРУЦІ. Шапочки з помпончиком. Бачили, гарненькі такі? Діточкам, різнокольорові. Люди дуже люблять все натуральне. А залишки всіх шкірочок перемелюємо, пресуємо і підставочки робимо. Під чайнички, філіжаночки.

Екомагазинчики розбирають пачками. (*Побачила Єнота.*) Ой, а хто це у вас такий сімпапусенькій, хто це у нас тут такий хальосенькій?

ЛЮДКА. Єнот... Зоопарк розбомбили... Мені привезли. Збігає, падлюка, потім повертається. От я його на замок посадила...

БІКСА У ПЕРУЦІ. Який миленький. Не продаєте?

ЛЮДКА. Ем... Ні, він вже як рідний!

БІКСА У ПЕРУЦІ. Сто доларів. Давно мріяла про шапочку з єнота. Така, з хвостиком позаду...

ЛЮДКА. Е-е...

БІКСА У ПЕРУЦІ. Двісті.

ЛЮДКА. Я б продала, але, знаєте, як-то воно... Він як чоловічок. І лапки в нього, як ручки. З пальчиками. Ні... Не можу.

БІКСА У ПЕРУЦІ. Двісті п'ятдесят.

ЛЮДКА. Ви ж приїхали дивитись собак — ось вам собака. Лабрадор!

БІКСА У ПЕРУЦІ. Єнот теж собака. Майже. Триста.

ЛЮДКА. Я сказала ні, значить, ні! За кого ви мене приймаєте?

#### ПАУЗА.

Гроші зараз! Сто процентів передоплата. І за лабратора також! Ітого чотириста!

БІКСА У ПЕРУЦІ. Домовилися. Заберу завтра зранку.

*У Людки дзвонить телефон. Жінка дивиться, хто їй викликає.*

ЛЮДКА (*до Бікси*). Ви йдіть до мого кабінету, я зара прийду.

*Бікса у перуці йде. Людка смикає за мотузку (вимикаючи світло), вмикає лампу на столі. Сідає. Приймає виклик.. Дістає пачку чипсів, їсть та слухає. Нарешті вирішує відповісти.*

ЛЮДКА. Та яке твоє діло, за скільки я їх продала?! За них тіки задаток дали по цей... По десять баксів! А якщо передумують, куда мені їх дівати? Які п'ятсот?! Я вашому алкашу казала скільки! Тому що добрая!

*Людка довго слухає, задоволено усміхається.*

А тепер слухай мене! Я вже пісят баксів на корм потратіла... Так! І не надо мене пугать! Ви що думаєте, ви у мене одні?! За єнота ще стільнік дам! Провдала нарешті... Тобто, який єнот? Не пам'ятаєш? От, склеротік... З контактного зоопарку. Він у ту ж ніч клітку відчинив, усі мішки з кормом погриз і звалив... Мала Ганя, празнік! А потім повернувся... То ще той пиздець!

Шо твій друг Бін Ладена. Не митий, не чісаний. Відмила, накормила, а він через тиждень знову зник. Тепер і його продала... *(Слухає.)* До дзвінка...

*Людка виходить.*

ЄНОТ. Шапочка з хвостиком. Ніколи не бачив. Напевно, красива.

ЛАБРАДОР. Це несправедливо! Я хочу жити! Я згодна на будь-кого! Багатого, бідного, з дітьми, без дітей! Хоч старий, хоч молодий, злий, добрий! Згодна жити з ким завгодно... Хоч із бомжем! Тільки щоб з мене не робили помпончики і брелочки.

ЄНОТ. Подивіться на це з іншого боку. Ми перетворимося на гарні речі. Іноді речі живуть дуже довго! Довше за людей! Це навіть на смерть не схоже!

ШІ-ТЦУ. А на що це схоже?!

ЧІХУАХУА. Деякі люди у смерть взагалі не вірять.

ЛАБРАДОР. Що це змінює, що!?

ЧІХУАХУА. Тварини теж можуть... Хіба не чудова ідея? Як тільки подумав про смерть, одразу задаєш собі питання: «Я помру?» І сама собі відповідаєш: «Це не можливо-о-о!» Давайте спробуємо разом!

*Чіхуахуа та Лабрадор підходять до Єнота, беруть одне одного за руки, сідають, заплющують очі та починають медитацію.*

ХОРОМ. Я помру? Це не можливо-о-о! Це не можливо-о-о! Я помру? Це не можливо-о-о!

*Входить розлючена Людка.*

ЛЮДКА. А ну заткнулісь! І виють, і виють!.. І так життя собаче, а вони ще тут... *(Собаки та Єнот замовкли, жінка сідає за стіл, перераховує гроші.)* І фонд закинув бабла... Добре заробила. На п'ятьох собаках.

*Людка хреститься, набирає в телефоні номер.*

ЛЮДКА. Ало, синочка? Я бистро. Є гроші. Чуєш? Завтра переведу. На все хватить. І на бронікі, і на рації, усіму підрозділу вашому вистачить. І на цей... Як воно... Ага, на це теж... А те, що ти просив, ще не все прибуло. Знову доводиться вигризати. Але вчора встигла... *(Розгортає клаптик паперу, читає.)* Дві маскувальні сітки три на шість для розвідників. Третю — помру, а вигризу... Ногавиці військові двадцять одиниць з наколінниками. Рюкзаки тактичні — десять штук. Аптечки, турнікети теж — всім... *(Слухає.)* Ночнікі, кажеш? А, поняла, поняла: вночі можна бачити... Поняла. Напиши подробно. А скільки?..

Ага. Знайду. Хоча б на один, але фатіт... Батя не дзвонив?.. Та розумію. А ти як там, синочка? (*Слухає.*) Та поняла, поняла, що секрет... Як в нас? Та нічого такого. Один раз вгатили по центру ракетою... Годі було знайти цілу шибку. Прилетіла ця залізьяка метрів за шістсот від нашого дому. На щастя, я у приюті ночувала. Ранком бігла так, що думала, серце вилетить. Пощастило, навіть вікна цілі. Ти ж дивись, бережи себе... Так, синочка... Цьом. Все... Я ж бистро...

*Людка вимикає телефон. Дивиться на портрет Пушкіна, знімає його зі стіни, звертається до нього.*

От скажи мені! За що це нам? За що?! Руській мир?!

*З силою кидає портрет Пушкіна на підлогу.*

«І дньом, і ночью кот учьоний!..» Щоб ви всі повиздыхали! Всі!

*Людка вимикає лампу, виходить.*

ПЕКІНЕС. Надо шото решать! Єслі етіх не витащіть... Руду і цих...

ЛАБРАДОР. Совість проснулась?

ПЕКІНЕС. Не надо мене лечіть, мля! (*До Єнота.*) Красавчік, у тебе ж пальці. Можеш вікно відчинити?

ЄНОТ. В мене нашійник на замку. Спробую його зняти: я булавку знайшов...

*Показує відмичку, яку зробив з великої булавки, і намагається за її допомогою відкрити замок на своєму нашійнику.*

ЛАБРАДОР. Я можу стрибнути на цю тітку та її загризти! Вчеплюсь у горло!

ЧІХУАХУА. Лабрадори патологічно добрі. Максимум, що ти можеш, — це зацілувати її до смерті.

ДОВГОНОГА ТАКСА. Навіть я не могла... Тільки вбитих приносила. А щоб щось живе... (*До Єнота.*) А ви? Ви можете загризти?

ЄНОТ (*намагаючись відкрити замок*). Максимум — вкусити та налякати...

ПЕКІНЕС. То ти не дикий?

ЄНОТ (*намагаючись відкрити замок*). Виріс у контактному зоопарку. Люди приходили з дітьми... Зі мною можна грати, спілкуватися.

ПЕКІНЕС. Зі мною теж можна грати.

ЄНОТ (*намагаючись відкрити замок*). Грати та спілкуватися не одне й те саме. А якщо мене залишати одного на довго, я можу справити дуже погане враження.

Поводжуся як психований хаскі. Переверну все дном нагору. Не питаєте навіщо. Натура така.

*Єнот із силою смикає за замок, знімає з себе нашийник, біжить до вікна, починає відривати від нього дошки.*

ЛАБРАДОР. Був у мене хаскі... А у вас були діти?

ЄНОТ. Усі були. І діти, і дорослі... Щодня. І всі беруть на руки! Всі зі мною фотографуються.

ПЕКІНЕС. Типу, знаменитість, актор!

ЄНОТ. А влітку на вулицю забирали. Мене, мавпу, папугу... На пляж. Там найгірше. Спекотно... Хочеш їсти — пісок на зубах. І шум. Усі кричать... Все! Вікно готове.

*Вікно повністю відчинене. Собаки збирають речі.*

ЛАБРАДОР. Красивий бил. Я про хаскі... Ухаживал смішно. Бігає, бігає. Потім лизне у ніс, гавкне: «Смакота»! І знову бігає, бігає. У нас діти з ним були.

Лабскі... Руді, як сонечко, а очі блакитні, як небо. А ще було...

*Музика перекриває слова Лабрадора. Белла продовжує розповідати, усі собаки її слухають, окрім Єнота, який бачить Манула.*

*Манул з'являється, як завжди, з темряви, своєю тростиною показує Єноту на мотузку, яка вмикає та вимикає світло. Потім кіт повільно розчиняється у темряві. Музика зникає. Стає чути Лабрадора.*

ЛАБРАДОР. Отака історія... На всю жизнь запомніла! Ой, Єнот вже вікно відчинив, а ми тут... Пішли!

ПЕКІНЕС. І я з вами! А то продадуть на шашлик. Ну їх нахрен! (До Ші-тцу.)

Дівочка-пріпевочка, ти як, залишаєшся?

ШІ-ТЦУ. Ща! Я з вами!

ДОВГОНОГА ТАКСА. І я! Почекайте!

*Усі собаки збирають свої речі та йдуть до відчиненого вікна.*

ЧІХУАХУА (до Єнота). Що з вами?! Ви наче тінь батька Гамлета побачили...

Чи ви залишаєтесь?

ЄНОТ. Тінь? Так, тінь. Послухайте мене уважно... Ви можете вистрибнути за вікно, але є ще один варіант. Можна змінити своє життя у нетривіальний спосіб... Тут є мотузка. Якщо її смикнути, то можна виконати будь-яке своє бажання.

ПЕКІНЕС. А де етот шнурок?

ЄНОТ. Оно висить.

ШІ-ТЦУ. Загадати бажання, смикнути — і все?

ПЕКІНЕС. Цей шнурок світло вмикає і вимикає...

ЄНОТ. Подвійне призначення. Треба конкретно сформулювати бажання і смикнути! Все!

ПЕКІНЕС. Вікно надійніше!

ЛАБРАДОР. А звідки ти це знаєш?

ЄНОТ. На початку війни сюди привезли мене та партію собак. А ще був кіт...

Він усім казав про цю мотузку. Ніхто йому не повірив. А він смикнув і... І зник.

ШІ-ТЦУ. А ти?

ЄНОТ. Не придумав, чого конкретно бажаю.

ЧІХУАХУА. Бажання треба одне, а нас шестеро!

ЛАБРАДОР. Побажаємо одне на всіх! Щоб зникнути звідси!

ЧІХУАХУА. І зникнеш, як отой кіт!

ЛАБРАДОР. Зникнути звідси та опинитися — у Парижі! Там, напевно, добре...

ПЕКІНЕС. А якщо там собак їдять? Або жилети з них роблять?!

ДОВГОНОГА ТАКСА. Потрібно побажати всім стати щасливими!

ЧІХУАХУА. Кожен з нас має своє розуміння щастя!

ДОВГОНОГА ТАКСА. Всі получать, хто що хоче...

ЧІХУАХУА. Я би так не ризикувала. Підозрюю, що діло не в бажанні, яке ми обираємо, а в тому, що існує у нашому серці, в тому, що змушує нас цього бажати... А що в серці у кожного з нас — це велике питання.

ПЕКІНЕС. Такіє большиє, а в сказці верят! Гоу на уліцу! Поки є шанс!

*Усі собаки, окрім Лабрадора, наближаються до відчиненого вікна.*

**Смикають за мотузку. Освітлюється вся кімната.**

*Входить Людка.*

ЛЮДКА. Здрасьте — забор покрасьте! Шо ви тут розтявкались?!.. Ніпаняла! А ну, всім на место! Сідеть, я сказала!

*Людка бере віника та намагається відігнати собак від вікна.*

ЛАБРАДОР. Я придумала!

ЧІХУАХУА. Що?!

ЛАБРАДОР. Желаніє придумала!

ЧІХУАХУА. Яке?!

ЛАБРАДОР. Щоб нас усі любили! І поважали!

*Лабрадор смикає мотузку, світло гасне. Світло та морок змінюють один одного... Вмикається сирена повітряної тривоги, що перетворюється на якийсь божевільний вальс. На стіні з'являється відео із вже знайомими нам персонажами: Вітьок, Чоловік із Дружиною, Добра Жінка та її коханець Філіп, Панік, Ресторатор, Бікса у перуці. Усі танцюють вальс, змінюючи партнерів... Потроху персонажі зникають. Вальс перетворюється на звук повітряної тривоги.*

*День. Те ж саме приміщення. На сцені п'ять актрис, які грали собак, але тепер усі жінки переодягнені у зелену форму та футболки. Гуде повітряна тривога.*

*Жінки стоять до глядачів спиною, на їх спинах можна прочитати «ВОЛОНТЕРСЬКИЙ ЦЕНТР — ЖАГА ЖИТТЯ». Вони закінчують передавати одна одній картонні коробки, які їм передають у відчинене вікно кімнати. Коробки складають біля стіни. Повітряна тривога замовкає.*

ПЕКІНЕС ФРІДА. Нарешті! Півгодини! Умереть не встать! Що, не можна сексуальним чоловічим голосом? «Просимо пройти у бомбосховище...»  
 ДОВГОНОГА ТАКСА МАРГО (до Лабрадора). Белка, все! Партія...  
 ЛАБРАДОР БЕЛЛА (у відчинене вікно). Дяка, хлопці! Бай-бай! Заходьте на каву! (До Чіхуахуа.) Дезі, ти перевіряла?  
 ЧІХУАХУА ДЕЗІ. Турнікети першокласні...

*Белла відкриває одну з коробок. Всі жінки підходять, виймають з коробки турнікети.*

ПЕКІНЕС ФРІДА. Ліпучка сільная...  
 ШІ-ТЦУ ДЖЕССИ. І що важно — біла! Тепер до кожного тре маркери.  
 ПЕКІНЕС ФРІДА. Зачем?  
 ШІ-ТЦУ ДЖЕССИ. А ти подумай! Перекрив кров — чим писати?  
 ПЕКІНЕС ФРІДА. От ти странная! Що писать?!

*Непомітно для жінок у приміщення входить молодий чоловік у однострої ЗСУ (актор, який грав Єнота). Він завмирає біля дверей.*

ЧІХУАХУА ДЕЗІ. Після зупинки кровотечі негайно треба записати час накладання джгута на білій липучці. Або на лобі пацієнта...

*Чіхуахуа набирає номер телефону. Виймає аркуш паперу.*

ПЕКІНЕС ФРІДА. От можно же нормально об'яснить!?



*Жінки займаються коробками. У кімнату заглядає Людка.*

ЛЮДКА (до «Такси»). Марго, коли пульсометри обіцяли?

ДОВГОНОГА ТАКСА МАРГО. Завтра...

ЛЮДКА. Ти ж проследи! Щоб окремо все було. Шлють коробками, системи, шприци, серветки... Все в кучі. А ти — копайся...

ЧІХУАХУА ДЕЗІ (у телефон, читає з аркуша). Тушонки двісті банок, п'ятсот банок енергетика, дві буржуйки, сто п'ятдесят штук репеленту, п'ятдесят сіток на обличчя від гнусу. До речі, хто не відсилає волонтерам звіти, потрапить у пекло. Я серйозно. Розумію, не до формальностей — війна... Так, я зла. Не буде звітів — не будемо допомагати. Бо це чужі гроші і довіра. Чекаю. (Вимикає телефон.)

ЛЮДКА (до «Чихуахуа»). Дезі, знаєш, тут таке дело... Оті турнікети, що ти забракувала, хлопці і так, і сяк мурижили — і не зламали. Кажуть, робочі.

Кажуть, ти помилилась. То що, віддавать?

ЧІХУАХУА ДЕЗІ. Та іпатьжежтипоголові! Десять джгутів перевірила! Менше ніж за хвилину вороток окремо, липучка окремо, стропа навпіл!

ЛЮДКА. Ну... ладна. Але аптечки ж хороші?

ЧІХУАХУА ДЕЗІ. Гімно то, а не аптечки! І сумки, і контент. З корисного тільки кровоспас — гемостатичний засіб і ножиці, все інше викинути нахер!

ЛЮДКА. Але ж там лейбочка висить!

ПАУЗА.

Та поняла я, поняла! Не надо на меня так смотреть! Жодну хренотень без твого схвалення не віддам!

*Людка зникає в дверях. Тільки зараз всі жінки помічають біля дверей молодика — «Єнота».*

ЄНОТ. Добрий день! Пробачте, тут волонтерський штаб?

ПЕКІНЕС ФРІДА. Штаб. Волонтерський центр! (Тихо.) Дівкі, все здриснули! Він мій!

*Фріда підходить до «Єнота» майже впритул.*

ЄНОТ. Сказали, що у вас можна подивитись... берці. В мене розмір завеликий. ШІ-ТЦУ ДЖЕССИ Завеликий — це який?

ЄНОТ. Сорок сьомий.

ПЕКІНЕС ФРІДА (до Джесси). Джес, я сама розберуся, расслабся!

ШІ-ТЦУ (ДЖЕССИ) (до Фріди). А я і не напругалась!

ЄНОТ. Якщо нема, то я піду...

ШІ-ТЦУ ДЖЕССІ. В нас усе є. Чого нам тіки не замовляли... Від арбалетів до гумової ляльки в людський зріст (понятно, що жінчина) з хімічними грілками.

ЄНОТ. Навіщо... ляльку?

ПЕКІНЕС ФРІДА. Це було б кагбе приманкою для ворожого снайпера. Типу, лялька — це наш снайпер в льожці. А шо це у вас за рісуночек на рукаві?

Собачка якась поласата...

ЄНОТ. Це шеврон нашого підрозділу... Єнот.

ПЕКІНЕС ФРІДА. Який гарнюня!.. Я про шеврон. Ходімо на склад! Пошукаємо щось вашого розміру. *Фріда вводить «Єнота».*

ШІ-ТЦУ. Пофартило дуре...

ЧІХУАХУА. А це вже — заздрість.

ШІ-ТЦУ. От чого дурам завжди фартить?!

ЧІХУАХУА. Цьому є елементарне пояснення... Більше красивих розумниць чи красивих дуреп? Якщо зі ста одна розумна, то при випадковому розподілі, скажімо, ста лотерейних квитків, де тільки один виграшний, хто получить цей білет? *Усі жінки виходять із приміщення.*

### **Хтось із жінок смикає за мотузку. Напівтемрява.**

*У приміщенні виникає Манул. Підходить до портрета Пушкіна, що лежить на підлозі, піднімає його та вішає на місце. Кім сідає на стілець, б'є тростиною об підлогу. Зверху на нього падає промінь світла. Музика...*

МАНУЛ (*авт. Баумейстер А.*). В історії людства та в історії народів бувають часи, коли пекло проявляється на землі. Коли злі сили скидають маски. Сьогодні ми бачимо зло віч-на-віч. Неприкрите. Відверте. Як пережити цей досвід зла? Як впоратися з шоком, з болем та гнівом? Я не маю точних відповідей. Біль пронизує. А гнів опалює. Всіх нас. Я дуже хочу сподіватися, що після досвіду темряви і болю настане воскресіння і перетворення. Якщо наше суспільство зміниться, якщо кожен із нас вийде з цих випробувань перетвореним у міру своїх сил, тоді жертви не марні. Я дуже хочу сподіватися, що після досвіду темряви і болю настане воскресіння і перетворення. Але попереду довгий шлях, довгий і непростий. Шлях, який вимагає великих душевних витрат. І до цього треба бути готовим. Щоб воскреснути та увійти у нове життя. У нове життя... Новими Людьми.

*Б'є тростиною об підлогу. Світло зникає. Музика — форте...*

12.22.2022.